

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Selma.; af Selma ; [Overs. af Jens Stephan Heger].

Titel | Title:

Den lille Blomsterhave, eller morende
Fortællinger af det virkelige Liv : En nyttig Gave
for gode Børn

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : C. Steen, 1824

Fysiske størrelse | Physical extent:

[4], 128 s., [4] tav.

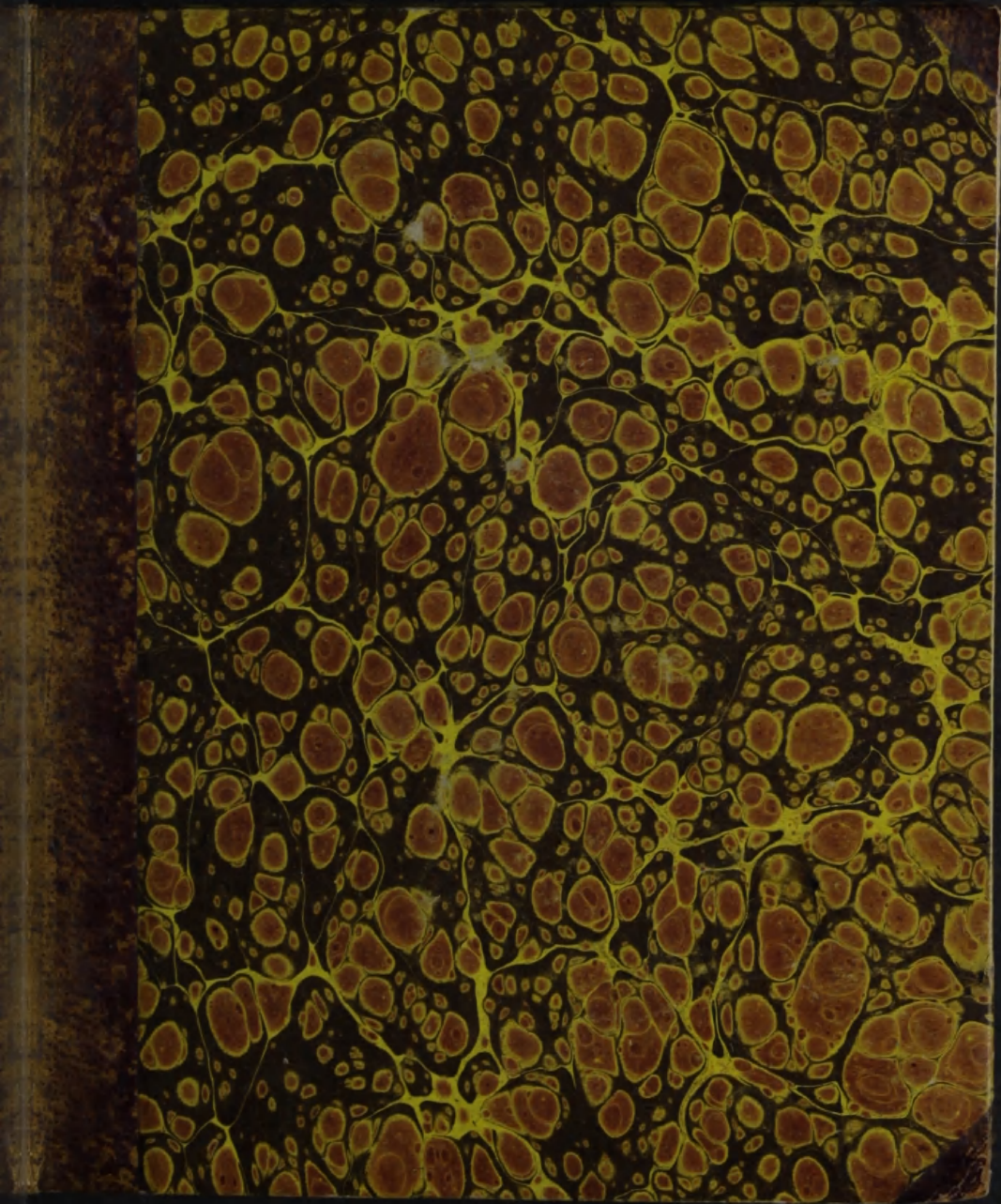
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

15-237-8

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

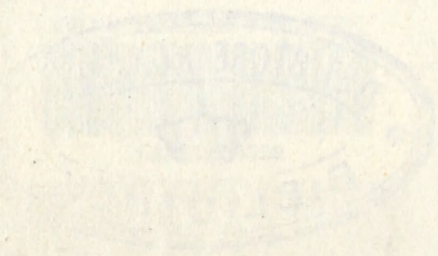

130020834359

Fire formlagte billeder hos i bogst.

Den lille Blomsterhave,

eller

morende Fortællinger

af det virkelige Liv.

En nyttig Gave for gode Børn.

Af

S e l m a.

Med 4 illuminerede Kobber.

Kjøbenhavn, 1824.

Forlagt af Bog- og Papiirhandler C. Steen.

Trykt hos B. J. Bendixen.

Forerindring.

En Moder, som deels af Pligt og endnu mere af Tilboielighed, selv havde paataget sig sine fire Børns første Opdragelse, overgiver herved Publikum nogle af de Smaahistorier, som hun hver Aften pleiede at fortælle sine Børn til Belønning for deres Flid og deres gode Opførsel, men og til deres Hjerters Dannelse og Forædling. De ere for det meste tagne af det virkelige Liv, og have just derfor i Særdeleshed behaget Børnene.

Den lille Blomsterhave ved Huset, i
hvilke disse Smaahistorier bleve fortalte, og
efter hvilken de og have faaet deres Titel,
blev snart Samlingspladsen for Forfatterin-
dens Børn og deres unge Venner og Venin-
der, og dette frembragte omsider den Tanke,
ved offentlig Meddelelse af nogle af disse for-
dringsfrie Fortællinger ogsaa at gjøre andre
Børn Glæde og Nytte. Er denne Hensigt
opfyldt, saa er Forfatterindens Driste op-
naaet.

F a s t e l a v n.

I en lille tydsk Stad levede for mange Aar siden en emigrert Familie, som i høi Grad havde forhvervet sig Indvaanernes Agtelse og Kiærlighed. Fru von Molli var elskværdig, og hiertelig mod Enhver; men egentlig levede hun kun for omhyggeligen at opdrage sine to Børn, Carl og Emilie. Lærere i alle Fag dannede deres Aand, og paa det at Legemet ogsaa maatte blive kraftigt, saa førte hun dem daglig ud at spadserere, endog i Storm og Regn. Om Onsdagen, Lø-

verdagen forsamlede Byens dannede Piger sig
 hos Emilie. Om Sommeren toge de Deel i
 hendes Spadseretoure, og om Vinteren sadde
 man fortrolige tilsammen, læste, eller legede, eller
 lode en gammel Veninde fortælle Eventyr for
 dem. Men oftest blev der danset, og hver-
 gang gik Pigerne hjem med glade Hierter.
 Saaledes var en Deel af Vinteren forloben, og
 en Festdag nærmede sig, som Emilie og hendes
 Veninder allerede længe havde glædet sig til.
 Paa næste Mandag indfaldt nemlig Fastelavn.
 Man ventede igien, som sædvanligen, alleslags
 skionne og hæslige Masket, som altid fornøiede
 det lille Selskab; og saaledes indfandt nu enhver
 sig nøiagtigt til den bestemte Time. Lysene ble-
 ve indbragte; man sad omkring et langt Bord
 og Alting var muusstille, paa det at ingen sagte
 Banken paa Døren skulde blive ubemærket.
 Omfider gik Døren op, og Maskerede af alle

Arter kom hoppende ind; de strøede Æbler, Nodder og Confect paa Gulvet, men naar Carl med sine Benner grebe derefter, smækkede man dem dygtigt over Fingrene med smaa Riis. En Harlequin med en lang affhyelig Næse forfulgte Pigerne, og Alle freg og støiede saaledes imellem hverandre, at Vinduerne flirrede. Men pludselig blev Alting stille, og nu indtraadte med langsomme Skridt en lang mager Person med en uhyre Allonge-Paryk, og en hæslig Maske for Ansigtet. Jeg er, sagde den Indtrædende, den vidtberømte Magister Excelsus Cerevicus. Allerede paa Gaden hørte jeg den skrækkelige Allarm heroppe og kommer nu for at prøve, om man og i andre Ting har gjort saadanne Fremskridt, som i Springen og Dandsen. De, min lille Frøken, spiller Claver; spil mig nu denne Sonate af Bladet! derved tog han nu en Nulle

Noder op af Lommen og lagde dem paa Clavertet. Emilie havde trukket sig tilbage i en Krog i Bærelset af Frygt for det gruelig lærde Udseende af den vidtberømte Magister. Men der hialp intet; hun maatte spille, saameget ogsaa hendes Fingre skielvede, og da hun var færdig, fik hun det Raad, at gjøre det bedre i det følgende Aar. Nu kom Turen til de øvrige Piger. Den ene spurgte ham: naar Morten Luther havde levet? en anden, som sang smukt: hvad den nyeste Opera hed? den tredie maatte forespille ham noget paa Cithar, og to andre maatte, trods deres Bægning, synge en Folkesang, som de ellers kun altfor ofte nynnede tilsammen. Saaledes examinerte han hele Selskabet, og hvo som svarede urigtigt, eller iøvrigt maadeligt udholdt Prøven, blev dygtigt irettesat, og formanet til at lære bedre, til næste Fastelavn, da han ville komme igien. Dermed anbefalede han sig og

løbe de stakkels Piger staae nysgierrige og be-
 skæmmede tilbage. Hvo der havde været skilt
 under Massen, erfarede de aldrig, men enhver
 besluttede sig paa at lære ret meget, for at kunne
 staae sig bedre ved næste Examen.

Den fattige Lotte.

Hvorledes gaaer det dig, kære Moder? spurgte
 Lotte sagte, og hørte sig kærligt over Puden.
 Ikke godt, mit Barn, jeg føler mig meget
 mat.

Den hele Nat havde Lotte vaaget ved Sy-
 gesengen og ængstelig lagt Mærke til enhver Be-
 vægelse, og dertil med Tnderlighed bedet Gud om
 at bevare hendes gode Moder. Hun havde for
 længe siden mistet sin Fader, og dersom hendes

Moder døde, saa vilde det stakkels Barn have været ganske forladt. Hendes Fader havde havt et lidet Embede, som kun til Nødtørst ernærede ham og hans Familie. Efter hans Død mistede de disse Indtægter, og Fru Grunfeld maatte sælge sit bedste Bøhave. Hun flyttede nu med Lotte ind i en lille Bagstue, og levede kummerligt af sine Hænders Arbeide. I otte Dage havde hun nu ligget syg; den lille Sum, som hun for saadanne Tilfælde havde sparet, var allerede forbrugt, og det stakkels Barn vidste ikke, hvorfra hun skulde tage Brød og Brændsel til denne Aften. Hun kunne vel sye og strikke, men Moderens Pleie optog nu næsten hendes hele Tid.

Under ængstelige Sorger var det bleven Nat. Den Syge begyndte at fryse og Lotte havde ikke mere Brænde. Da fattede hun den Beslutning at bede gode Mennesker om en lille

Gave. Hun beroligede Moderen over sin Bortgang og ilede ned paa Gaden. Hvor hun skulde gaae hen vidste hun ikke; thi hun havde ingen Bekiendtere i den store Stad. I alle Vinduer var der lyst. En Mængde Lys kastede deres muntre Skin ned paa vor bedrøvede Lotte, og med Beesmod tænkte hun paa, at det i Aften var Juleaften. Fra alle Huse hørte man Børnenes Jubel. Saa fornøiet tænkte hun, var jeg og tilforn paa denne Aften, og gik hen til det nærmeste Vindue for nærmere at betragte det herlige Juletræ. Hun saae hvorledes Børnene taknemmelige hang om Forældrenes Hals, og saae igien betragtede de flionne Gaver. Børnene sprang med Trommer og Piber jublende omkring i Stuen; Pigerne vuggede deres Dukker; Alle var glade og fornøiede. Da saae Lotte endnu et dækket Bord i Baggrunden, og i samme Dieblæk førte Konen i Huset en fattig halt Mand hen

til det lille Bord, og betydede ham, at det der laae paa samme var for ham. Han kyskede hendes Hænder, og kunde ikke komme til sig selv igien for Glæde; hun nikkede venligt med Hovedet og lode Børnene pakke alle Sagerne i en lille Kurv, og rakte ham endnu eensgang Haanden til Afsked.

Det er medlidende Mennesker, tænkte Lotte; de ville ogsaa have Medynk med min Nød! — jeg vil vove det! Sagte bankede hun med Fingeren paa Vinduet. Hvo er derude? raabte man i Værelset. Et fattigt Barn, som beder om en lille Gave for sin syge Moder, sagde Lotte i en bønlig Tone. Kom herind! Det er jo saa koldt der udenfor. Hun gik ind i den varme Stue, besvarede med Grimodighed alle Spørgsmaal, som man gjorde hende, og fik omsider af den velgiørende Huusmoder en Rigsbaler tillige med en Kurv med Kager, Æbler

og Nødder; men fremfor alt det Løfte, at hun imorgen selv vilde besøge den Syge og, hielpe hende saa meget, som hun formaaede.

Med hvilket glad og fornøiet Hierte Lotte nu traadte hen for Moderens Seng, og fortalte, hvorledes Gud havde forundt dem Glæde paa den hellige Juleaften, kunne I vel tænke Eder. Guld af glade Forhaabninger for den anden Morgen, slumrede den Syge ind i en varm Stue, og Lottes Dine lukkede sig første Gang efter mange kummerfulde Nætter. Hun stolede paa den himmelske Fader, som havde hiulpet hende da Nøden var størst.

Fru Benno, saa hed den velgiørende Kone, holdt Ord. Den anden Dag bragte hun den Syge en Styrkning og Bederqvælgelse, og forsoede hende derved endnu de sidste Dimer af hendes Liv. Lotte havde vel allerede længe anet, at hun snart vilde miste sin Moder. Men da

hun var død forekom det hende dog utroligt. Hvad skulde hun nu foretage sig i denne store vide Verden, uden Forældre og uden Slægtninge? — Grædende fastede hun sig over Liget, og bad atter Gud om Hielp; da traadte Fru Benno ind, og spurgte deeltagende om Aarsagen til Lottes Smerter, og da hun erfarede, at Moderen var død, tog hun den stakkels Pige hjem med sig, og lovede, at være hende i Moders Sted, saalænge hun vedblev at være god og retskaffen.

Da Lotte var forstandig og sædelig, saa betrode man hende Tilsynet med de yngste Børn, og hun opfyldte sine Pligter saa tro, at hun snart forhvervede sig hele Familiens Kærlighed. Saaledes vare sex Aar forløbne, da en syg adelig Dame søgte om en Kammerpige, som tillige besad saamegen Dannelse, at hun i eensomme Timer kunde være hende til Selskab.

Lottes smaa Pleiebørn vare nu opvorne og

behøvede nu intet andet Tilsyn, end Moderens; hun frygtede derfor at blive hendes Belgiorerinde til Byrde, og besluttede at tage imod denne Plads.

Ledsaget af Fru Benno's Dnssker og Velsignelser forlod hun grædende Huset. Alle Børnene fulgte hende til den nærmeste Landsby, overøste hende med Kys, og ville længe ikke skilles ved hende; omsider rev hun sig løs, og naaede mod Aften Fru Goldbach's Gods. Lotte fremstillede sig for hende, men anede strax ved Modtagelsen, at hun vilde komme til at taale megen Stoltthed af hendes tilkommende Herskab. Men hun var forberedt paa alt; thi siden hendes gode Moders Død havde hun lært med Taalmodighed at finde sig i fremmede Menneffers Luner.

Utrættelig forrettede hun hver Dag sit Arbeide, og vaagede den ene Nat efter den anden ved hendes Grues Sygeleie. Men for hendes

Iver nød hun kun fielden et venligt Diekæst; man fandt stedse noget at udsætte paa alt hvad hun foretog sig; og Lotte faldt ofte paa Knæ og bad Gud om Taalmod og Standhaftighed.

Kun een gang om Ugen havde hun Tilladelse til at forlade Slottet for i næste Landsby at høre en daarlig Prædiken, som hun hvergang maatte gientage for Damen. Saaledes hengik et heelt Aar. Fru Goldbach blev stedse mere sygelig, og stedse maatte Lotte taale mere af hendes Luner. En Søndag gik hun igien med nedbeiet Hoved til Kirken, sang, uden at see sig om, den anviste Psalme, og først da Sangen var til Ende og en fremmed skion Stemme lød fra Prædikestolen, saae hun op. Det var en anden Præst. Han talede med Kraft og Varme om den Fordeel, allerede i Ungdommen at vænne sig til Taalmod og Eftergivenhed, fordi man da bedre i de sildigere Aar forstaae

at bære Lidelser. Den hele Prædiken passede fuldkommen paa Lottes Tilstand; hun saae taknemmelig paa Præsten, som paa ny havde styrket hende i sit tunge Kald, og forlod hurtigt Kirken. Strax efter erfarede hun, at den nye Præst hed Ehrenberg, at han nylig havde mistet sin Kone, og levede nu stille og eensomt med sin Søster. Den lange Vinter var omsider forbi, men da Foraarsolen igien beyndte at skinne, kunde Frue Goldbach ikke mere forlade Sengen; hun blev stedse svagere, og hensov snart i Lottes Arme.

Efter hendes Død indfandt alle Slægtninge sig paa Godsset for at tage deres Arv i Besiddelse.

Testamentet blev aabnet, og for alle fandtes der Legater; kun vor stakkels Lotte var forglemt. De haardhiertede Arvinger betalte hende sin Løn, med den Befaling, at hun nu skulde

forlade Slottet. Sørgmodig sad Lotte en Aften i sin lille Stue, og overveiede, til hvem hun nu skulde henvende sig. Da indtraadte ganske uventet et Bud fra Præstens Søster, og indbød hende til Aftens i Præstegaarden. Med Rærlighed blev hun modtaget der; og noget efter betroede Augusta, Præstens Søster, at hun og hendes Broder ønskede at beholde hende i længere Tid hos dem. Med Taknemmelighed mod Gud, som saa venlig sørgede for hende, tog Lotte imod dette Tilbud. Endnu samme Aften blev hendes Løi hentet, og nu begyndte en god og lykkelig Fremtid for vor gode Lotte. Om Dagen hjalp hun Augusta i Huusholdningen, og om Aftenen underviste hendes Belgiorerinde hende i Historien, og i mange andre Ting, som en dannet Pige bør vide. Derfor var Lotte ogsaa taknemmelig og saa omhyggelig i at besørge hendes daglige Forretninger, at begge Sødsken-

de elskede hende inderligen. Efter nogle Aars Forløb tilbød Præsten hende sin Haand. Hun havde allerede længe i Stilhed elsket ham, og nu blev hun hans lykkelige Kone. Ved hendes dyrebare Ehrenbergs Side ansaae hun sig rigelig belønnet for alle de Lidelser, som hun tilforn havde giennemgaaet.

Den gamle Bølmann og hans tro Anna.

For mange Aar siden levede paa et Tagkammer en gammel Tømmersvend med sin gamle Kone. Begge eiede intet uden hvad der fandtes i deres lille Stue; det vil sige: en Bænk, et lille Bord, og to Stole, og dog vare de de lykkeligste Mennesker i hele Erlau, ved deres inderlige Tilfreds-

hed, Nøisomhed og hiertelige Kiærlighed til hinanden.

Er jeg ikke en rig Mand? sagde ofte den gamle Bolmann til sin Nabo. Naar jeg om Middagen kommer fra Arbeidet, staaer en god varm Suppe paa Bordet, og min Gamle siger endnu dertil lige saa fornøiet, som for 25 Aar siden: „Gud velsigne Maaltidet!“ Om Aftenen er det ligeledes. Vidste jeg dog at min Suppe kun eengang ikke har smagt mig godt! Men altid er den god; thi min Anna forstaaer sig fortræffeligt paa Madlavning, og er en ypperlig Huusholder. Af mine Udgepenge bliver der hvergang noget tilovers, og nu har vi virkelig allerede 6 Rigsdaler sammensparede til Vinteren. Siig! hvad mangler mig? intet! Slet intet! Jeg har en god, huuslig og stræbsom Kone, Arbeide nok, et tarveligt Udkomme og en varm Stue om Vinteren, og dersom jeg eller min

Anna dør, saa er der endog sørget for en anstændig Begravelse; thi min yngste afdøde Søn har indsat 12 Rigsdaler i Sparebøssen til dette Brug. Mine Børn ere vel alle døde; men jeg har havt Glæde af dem alle; de ere gaaede i Forveien. Her paa Jorden vil jeg nu holde mig fast til min Anna; hende har den gode Gud endnu ladet mig beholde tilbage.

Naboerne hørte gierne paa den gamle Bolsmann; thi Sølelsen af hans Lykke straaede ved saadanne Taler af hans Dine. Naar Bedesklokken ringede om Aftenen, og efter Ringningerne hørte Aaet sine tre høitidelige Slag, som betyde: i Jesu Navn! og hans Kone endnu var i Skoven, saa vilde det slet ikke behage ham at være alene hjemme; eengang efter den anden saae han sig om efter hende paa Gaden, om hun ikke snart kom, og naar det varede for længe, saa gik han hende imøde, og bar det ind

famlede Brændsel hjem, saa træt; han ogsaa var. Hans Anna takkede ham venligt derfor, og gjorde sig ret Umage for at lave en god Suppe.

Hver Søndag saae man dem at gaae og spadserer tilsammen, og tale venligt og kiærligt til hinanden. Ja, kiære Anna! sagde han undertiden, Du var en ung smuk Pige, da jeg giftede mig med Dig, Du eiede rigtig nok intet, men — Ei Gamle, faldt hun ham i Ordet, Du eiede jo heller ikke noget. Det veed jeg nok! det vilde jeg ogsaa sagt, havde Du kun ladet mig tale ud. Men Du var god, hiertens god, og derfor tog jeg Dig ogsaa, og det har aldrig fortrydt mig i de 25 Aar, vi nu have levet tilsammen. Saa talede de med hinanden om den forbigangne Tid, om deres Børn, om en og anden Indretning i deres lille Huusholdning; og under saadanne Samtaler hengik

Søndagen, og saaledes i Enighed og Kiærlighed, deres hele Liv.

Det er nu allerede længe siden disse to gode Mennesker levede; men endnu fortælle Naboerne om den fattige Bolmann og hans brave Anna.

Belønnet barnlig Kiærlighed.

Herr Pastor Frohman var gaaet ud paa Landeveien med sin Kone og sine to Børn, Frands og Lotte, for at betragte den nye Steenkiøber, som laae i en fløn frugtbar Egn. Paa den nærliggende Høi var der indrettet en Løvhytte, fra hvilken man nød Udsigten over Staden og de bagved liggende Bierge. Ved Foden af Høien laae Landeveien, som førte til den nærliggende skggfulde Skov. Børnene sprang glade foran

ind i den skønne Løvhytte, og snart vederqvægede hele Familien sig paa et skummende Glas Øl af Steenkielderen.

Vi ere dog ret lykkelige fremfor Andre! sagde Præsten til sin Kone: naar vi have arbeidet hele Dagen, saa kunne vi trøstigt om Aftenen forfriske os i den skønne Natur, og behøve ikke at nægte os en kielig Lædskedrik. See, derimod de stakkels Folk bernebe paa Veien! de kunne neppe slæbe de tunge, fulde Kurve; Sveden rinder dem i store Draaber over Ansigtet, og dog maae de forbi Kielderen uden at kunne vederqvæge dem paa et Glas Godtol. Børnene havde hørt paa Faderens Tale, og Lotte gjorde ham opmærksom paa en lille bleg Dreng, som just gik forbi, og næsten var færdig at synke under den tunge Byrde. Kald dog paa ham! sagde Moderen til Lotte. Hun gjorde det; og efter at den trætte lille Dreng havde

læbket sig paa en Drik Ml og Brød, fortalte
 han dem, at han dagligen maatte gaae to Gange
 i Skoven, for ved Indtægter af det Brænde,
 han kunde samle, at ernære sin syge Moder.
 Bistnok, meente han, at det nu var paa Tiden
 for ham at træde i Lære; men hvem skal da,
 sagde han, sørge for min stakkels Moder? Hel-
 ler ikke vil nogen Mester tage imod mig, fordi
 jeg mangler Lærepenge. Madame Frohman
 hørte deeltagende paa ham, og gav ham de Penge
 hun havde hos sig, og lovede desuden at erkyn-
 dige sig, om han ogsaa havde talet Sandhed.

Med et venligt og taknemmeligt Ansigt gik
 den Lille sin Vej. Den anden Dag erkyndigede
 Madam Frohman sig om Sandheden af hans
 Udsagn, og fandt at Alting havde sin Rigtig-
 hed. Nu pakkede hun en Kurv fuld af Føde-
 varer og aflagte Klæder, og sendte sine Børn
 dermed hen til den fattige Kone. Hos Dvrig:

heden anholdt hun om en Almisse for den syge Kone, og om Lærepenge for den gode Søn. Gengang ugentlig tillod hun ham at spise ved sit Bord, og gav ham endnu en anseelig Gave i Penge for at kunne reise andensteds hen, besee fremmede Værksteder, og sgrøge sine Kundskaber og Færdigheder i sin Profession. Han reiste nu omkring i Tydskland, paatog sig Arbeide hos dueilige Mestere i Snedker-Professionen, besøgte offentlige Tegnestoler, og kom efter nogle Aars Forløb tilbage, beriget med Indsigter i sit Haandværk, og med en dannet Smag til at forskjønne sit Arbeide. Inden søie Tid ansaaes han for, hvad han ogsaa virkelig var, den bedste Snedker i hele Byen; forskaffede mangen fattig Mester Arbeide hos sig; forhvervede sig en anseelig Formue, og forglemte nu ikke at belønne sin Belgiererinde for hendes Udelmodighed imod ham i hans Ungdom. Madam Frohman var

imidlertid bleven Enke. og havde kun en liden Pension efter sin Mand; men vor gode Gukon, saa hed dette vakre talentfulde unge Menneske, tog Madame Frohman til sig, og lønnede hende med sønlig Kiærlighed og Ærbødighed, fordi han betragtede hende, som den, han skyldte al sin Lykke; og da hun efter mange Aars Forløb omsider endte sin jordiske Vane, fulgte han hende grædende til Graven, og indgrov selv i en Steen, som han lagde paa hendes Grav, disse faa Linier: Her under hviler Cicilie Frohman, ædel Hustru og Moder, et fattigt Barns Velgjørerinde.

Den vilde Hans.

Præsten Husbmand gik engang og spadsere-
de med sine Børn i Haven. Deres Vei førte dem

igjennem Byen forbi nogle smaa Huse, hvorfra man hørte et Jammerfreg. De gik ind for at see hvorfra denne sørgelige Tone kom, og saa nu adskillige Menneſker forsamlede omkring et udselt Sygeleie, hvorpaa der laae en bleg Dreng, som man nylig havde affat det ene Been. Grædende og vridende sine Hænder løb Moderen omkring i Stuen. O! raabte hun, havde Du hørt min Advarſel, ſaa var Du bleven fri for denne Smerte. Smidlertid freg den Syge høit, og det Hele gjorde et ſaa ſkrækkeligt Indtryk paa Børnene, at Huldman hurtigt maatte forlade Stuen.

Naboerne ſtode i Dørrene, og talte, ſom det lod til, om den Syge. Hvorved har vel den lille Dreng paadraget ſig denne ſmertelige Operation? ſpurgte Præſten en Kone, ſom juſt kom til. O! ſagde hun, det er en ſørgelig Hiſtorie, ſom kan tiene til Advarſel for alle

vilde Dreng. Christian var en skøn blomstrende Dreng, godmodig og tjenstfærdig. Men hans vilde Streger gjorde, at ingen elskede ham. Den vilde Hans kaldte man ham overalt, og altfor ofte bragte man ham med blodigt Hoved hjem til hans Moder; men alt dette forbedrede ham ikke. For omtrent to Aar siden blev han sat i Lære hos en Garver. Han var sin fattige gamle Moders eeneste Haab, og han lovede engang at forsørge hende efter sin bedste Evne. I dette Aar kunde han have holdt Ord; thi hans Læretid var til Ende; men ved hans Vildskab blev der ikke noget af hans Løfter. Han kom i Selskab med nogle Russer, som just vare paa Markedet, og tirrede dem saa længe, indtil et Par stærke Karle bleve opbragte og slængte ham med Magt om imellem nogle Potter. Et af Skaarene gik dybt ind i det ene Kne, og det

andet Been blev ganske stivt. Han dulgte det for sin Moder af Frygt for Straf; men den anden Morgen kunde han allerede ikke mere staae op; paa det ene Knæ viste sig en Knude, som snart bred op. Nu tilstod han Aarsagen til sit Døde; men det var for sildigt. Det ene Been er nu bleven affat, og det andet er stivt. Der- ved er han nu bleven ganske uduelig til det Haandværk, han har lært, og Sorgen vil snart lægge hans stakkels Moder i Graven. Saaledes endte Konen; ønskede dem god Nat, og gik om ad en anden Gade. Børnene vare blevene tause og takkefulde. Men efter nogle Dieblikke lovede de Faderen, ved enhver Anledning til Bildskab, at tænke paa den ulykkelige Christians Skiebne.

Den gode Søster.

Allerede igien ser Lommeørklæder færdige! raabte Line og bragte dem hoppende til sin Moder. Moderen berømmede hende for sin Flid, og gav hende desuden en splinterny Solv-daler. Men hvad skal jeg nu gjøre med saa mange Penge? sagde Line til sig selv; skal jeg lægge dem i min Sparebøsse, eller kiøbe Rager og Blommer derfor? Alt dette behagede hende ikke. Da faldt det faldt det hende ind, at det Overmorgen var Juleaften, og nu sprang hun hurtig hen til sin Sparebøsse, talte endnu engang sin lille Skat, og andt at den var tilstrækkelig til at kiøbe en smuk Duffe til hendes mindste Søster Juliane, og en Pidsk til hendes Broder Carl. Hvo var gledere, end vor Line!! Hastigt, kastede hun et stort Tørklæ-

de om Halsen, tog en lille Kuro i Haanden og gik hurtigt hen paa Julemarkedet, som denne Gang forekom hende meget skønnere, end tilforn. Kom her ind lille Jomfru! raabte Kræmmerne fra deres Boder; vi har skønne Duffer og alle slags Legetoi for Drenge og Piger! Line udsogte sig overalt det Skønneste, skulde det under sit store Tørklæde, og listede sig saa, usømt af hendes Sødsfænde, op ad Trappen. Juleaftenen kom og Tjenestepigerne havde det Nødvendige i Huset, men var Line ogsaa. Vidste jeg dog, sagde hendes Broder til sin lille Søster, hvorfor Line ikke vil lade os komme ind i den blaa Stue! jeg maae dog see igiennem Nøglehullet hvad hun har for. I samme Dieblig gik Døren op, og see! et deiligt Juletræ, en skøn Duffe og en smuk Vidst med et forgyldt Skaf glimrende i Vinene paa de Nysgierrige. Juld af Glæde betragtede de Alt nærmere og

faldt saa takkende og jublende den gode Line om Halsen; og Line var endnu gladere, end om hun selv havde faaet alle disse Gaver.

Straffet Ulydighed.

Mit kære Barn! sagde Fru Gutman til den lille Marie; jeg maae lade Dig blive alene, thi Fader venter paa mig i Haven. Vær ret flittig til jeg kommer tilbage, og bliv smukt i Værelset! Marie lovede det, satte sig med sit Strikfætoi hen ved Vinduet, og saae efter Moderen indtil hun breiede om Hjørnet. Ikke længe efter raabte man paa Gaden: skønne rare store Kirsebær! røde Kirsebær! rare røde Kirsebær! O, der er Kirsebær! raabte Marie; jeg maae hurtigt hente mig nogle, og var allerede ved

Døren. Da huffede hun pludselig paa Mode-
rens Befaling, og at hun dog ingen Penge hav-
de. Bedrovet vendte hun tilbage til sit Arbeide;
men neppe havde hun strikket et Par Masker,
saa lod det igien paa Gaden: skionne, rare,
store Kirsebær! og Kirsebær var hendes Livret.
O, tænkte hun: jeg er alene i Huset, og ingen
kan røbe mig, om jeg og forlader Værelset et
et Diebluk, og lykkeligviis ligger her en Tiirskillig
paa Comoden. Hvor herligt smage ikke Kirse-
bærene? Som tænkt, saa giort. Hun sprang
ud, slog Døren i efter sig, og kiøbte saa man-
ge Kirsebær, som hun kunde faae for 4 Skilling.
Men da hun nu vilde gaae tilbage i Værelset
igien; Himmel! da var Skoddet sprunget for
Døren. Hun bankede, græd, skreg; men Alt
forgiæves; Døren var og blev lukket. Omfider
kom Fru Gutman tilbage med sin Mand fra en
Spadseretour i Haven. Hvorfor finder jeg Dig

her udenfor, mit kære Barn? sagde Moderen, jeg har jo forbudt Dig at forlade Værelset? Da brast Marie i Graad, faldt sine Forældre om Halsen, og tilstod, at hun ikke allene havde været ulydig, men at hun ogsaa havde taget de Penge, som ikke tilhørte hende. Tilgiv mig kun denne Gang! sagde hun grædende; jeg skal aldrig gjøre det oftere. Moderen tog hendes Haand og sagde i en alvorlig Tone: Denne Gang er Du straffet nok, ved den Angest Du har udstaaet. Men forglem nu ikke, at intet er hæsligere, end at misbruge sine Forældres Fortrolighed, og at Ulydighed er det første Skridt til alt Ondt.

Overraskelsen.

Amtmand Theo spiste just med sin Familie de første Kartofler af sin Have. Derved fortalte

han de Smaa, at vi egentligen havde Engellmanden Drako at takke for denne herlige Frugt, som han har bragt herover fra Amerika til vort Fædreland. Amerika? afbrød Lotte Faderen; er vor Onkel Christian da ikke i Amerika? jo, mit Barn, men jeg har desværre ikke i lang Tid hørt noget fra ham. Maaſkee er han forulykket paa sin Tilbagereise, eller længes efter os paa en eller anden øde De. I det Amtmanden talede ſaaledes, bankede det paa Døren. Det er Poſtbudet, raabte alle Børnene, han bringer os Efterretning fra Broder Ludvig. Og rigtigt; det var ogsaa ham. Men Brevet, ſom han bragte, var ikke fra Broder Ludvig, men fra Onkelen i Amerika, og deri ſtod følgende Ord: „Min Kiære Broder! efter ti lange farefulde Aar er jeg omſider kommen tilbage til Europa, for at nyde mine forhvervede Skatte med Dig. Men — et Uveir har ſonderſlaaet mit

Skib, og ikke ladet mig andet tilbage af alle mine Rigdomme, end min Vandringsstav og nogle Ducater, som jeg tilfældigviis havde i min Lomme. Lad mig vide, om Du og Din Familie venligen vil tage imod den stakkels Forulykkede, eller om jeg endnu længere skal søge mit Bred iblandt fremmede Mennesker."

Amtmanden lagde Brevet sammen og sagde: Nu Børn! hvad skulle vi svare Onkelen? O, kiære Fader! raakte de Emaa, Du kan ikke spørge for Alvor; det forstaaer sig jo selv at Onklen maa komme. Næmeligviis ere alle hans Klæder forslidte, sagde Lotte, og naar Du tilslader det, saa kieber jeg ham et Halstørklæde; min Sparebøsse er just til min store Lykke fuld. Og jeg kieber ham en Vest; og jeg giver ham Pebernødder og Sukkergodt, som jeg fik i Julegave, raakte Carl og Juliane. Amtmanden omfavnede sine gode Børn, og sagde dem, at

Onklen vist ville glæde sig derover. Han havde ikke udtalt, saa sprang Døren til Sideværelset op, og en velklædt Herre fløi med aabne Arme Amtmanden om Halsen. Tusende Gange velkommen, min kiære Christian! raabte denne med Glædestaarer i Dinene, og Børnene hang jublende omkring ham. Imidlertid bragte en Tiener uophørligen Kister og Kofferter op. Forundret spurgte Amtmanden: hvem tilhører Alt dette? Nu erfarede man da omsider, at Onklen kun havde skrevet dette Brev for at prøve, om han og uden Rigdomme ville blive modtaget med Hiertelighed. I Sideværelset havde han med Glæde hørt Børnenes Tale, og sluttede dem nu kiærligt i sine Arme, efter at han havde udtaget af en stor Koffert de herligste Gaver til enhver.

Den doovne Amalie.

D, hvor jeg er søvnig, sagde Amalie gabende, efterat hun omsider var kommen ud af den bløde Seng, og Klokken paa Taarnet slog otte.

Amalia gjorde sine Forældre megen Sorg ved hendes Doovenskab og Uorden. Ingen i det hele Huus gik tidligere tilsengs end hun, og dog sov hun altid endog før end hun var halv afklædt; her laae eet Strømpebaand, og i Siderærelset et Andet; hist i Vinduet laae hendes Kiole, og paa den varme Kaffelovn hendes Skjort og Skjort; uagtet hendes Moder dog altid fortalte hende Følgerne af Uorden, og at enhver Ting stedse bør have sin bestemte Plads, da det ellers volder Misfornøielse og Tidsspilbe, naar man skal lede om sine Ting paa ti Steder. Naar hun stod op om Morgenens kunde hun naturligviis ikke finde sit Tøi, og saa var hendes Mis-

forneielſe uden Grændſe. Grædende løb hun
 omkring i Værelſet, og beſkyldte Enhver, ſom
 kom hende i Veien, at man forſættelig havde
 ſtiult hendes Klæder, for at ærgre hende.
 Amalia! Amalia! ſagde hendes Moder, Du
 vil komme til at fortryde Din Dovenſkab og
 Uorden, men forſt naar det er for ſildigt. Men
 for ſaadanne Udvarſler havde Amalia intet Dre.
 Sønnen gik hos hende for Alt, endog for hen-
 des Moders Tilfredſhed. Men ſnart ſkulle hun
 føle Folgerne af denne hæslige Feil. Paa en
 ſtion Hoſtaften, da hele Familien var forſamlet
 i Haven, overraſkede Faderen dem med den Ef-
 terretning, at han Morgenen derpaa havde i
 Sinde at giøre en Lyſttour med dem til Dalau.
 En Ven der, havde allerede for lang Tid ſiden
 indbudt ham, engang at være tilſtede ved en
 Blinchoſt. Nu var der igien kommen en Ind-
 bydſe, med den indſtændige Bøn, dog ende-

ligen at medbringe alle Børnene. Med Rager,
 Tærter og Honning, hed det, ventede man
 dem med Længsel. Amalia og hendes Søstre
 havde for Glæde neppe Modighed til at blive i
 Haven. Faderen bad dem nu at have deres
 Klæder istand til den anden Morgen; thi sagde
 han, Klokken 4 er Vognen bestilt, og den, som
 ikke er færdig til rette Tid, maae uden Naade
 blive hjemme. Guld af Glæde bragte Børnene
 Alting i Orden, og gik derpaa til Hvile, for
 den anden Morgen at kunne være istand til den
 fastsatte Tid. Amalia havde denne Gang med
 stor Umhyggelighed lagt alle sine Klæder paa en
 Stol foran Sengen, og sov nu fornøiet ind.
 Men om Morgenens da Carl, Juliane og Wil-
 helm allerede vare ganske paaklædte og sprang
 omkring i Stuen, og forgæves havde søgt at
 vække Amalia, laae hun endnu i Sengen. Det
 blev stedse sildigere; omsider kom Vognen for

Døren, og Amalia laae endnu i dyb Søvn; thi Faderen havde forbudt dem at kalde mere end een gang paa hende. Medlidende og Stiltiende toge Søstrene Afsked med hende, og Vognen rullede bort. Tænk Eder nu, kære Børn, Amalias Smerte, da hun langt op paa Formiddagen vaagnede, og fandt Alting tomt. Hendes Graad var grændseløs. Men fra dette Dieblik af fattede hun det Forsæt, at giøre Alt for at vænne sig fra denne stemme Feil, og hun har ogsaa siden efter bleven sit Forsæt tro.

Fødselsdagen.

Chocoladen stod allerede paa Bordet, og en stor Kage med otte brændende Børlys ventede paa den lille Juliane, som just idag fyldte sit ottende Aar. Kom kun herind Juliane! raabte

Børnene, vi ere færdige! Da traadte Juliane ind i Værelset ved Moderens Haand, og modtog med venligt Ansigt de smaa Gaver af hendes gode Sødsfænde. Men et sagte Suk, kunde hun dog ikke undertrykke. Alt hvad hun havde ønsket og ventet, var der, kun ingen lille Kat, og den havde hun især ønsket sig. Men Juliane, sagde Moderen, Du har jo faaet saamange Gaver, at min sandsynligviis ingen Glæde vil gjøre dig; dog maa Du først betragte den. Luk nu den lille Kurb op, som staaer derhenne paa Bordet. I et Spring var Juliane derhenne, lettede varsomt Laaget af Kurven og — hvilken Glæde! en lille, nydelig, hvid og sortplettet Kat saae med muntre Dine paa hende. Hun tog den ud, trykkede og kyskede den hundrede Gange og saldt sin Moder taknemmelig om Halsen.

Fru Holber havde endnu beredet sin lille

Datter en anden Overaskelse; thi neppe var Klokken slaaet 3, saa bankede det paa Døren, og da den blev aabnet hilsende Juliane med stor Fornøielse en Mængde Smaaapiger, som hendes Moder havde indbudt. Fremfor Alt, fremviste hun naturligviis sin lille Kat, som vandt almindeligt Bifald, og enhver ønskede sig til sin Fødselsdag en ligesaa nydelig Gave. Imidlertid var det lille Bord dækket med Kage og Chocolate, og enhver satte sig omkring det, og roste Geburtsdagskagen. Juliane var lykkelig; hun havde sin lille Kat paa Skjodet, og gav den saameget at æde som den vilde have. Til flødtlig Taksigelse morede den Selskabet med sine Krumspring, og Børnene bleve lystige og sprang omkring med den omkring i Stuen. Det lille Dyr blev derved saa bange, at det løb med stor Angst fra en Krog i en anden, og Børnene efter den, indtil den omsider reddede sig paa et

Skab. Lad den kun blive deroppe, indtil den kommer ned af sig selv, sagde Juliane; imidlertid ville vi lege Blindebuk. Men snart blev Legen omverlet med andre Lege, og mod Aften blev der vandset, det vil sige, man hoppede og sprang omkring i Bærelset med forfærdelig Bildskab. Da Juliane nu vilde vise sin Kunst i at springe, fik det med Et ganske jammerligt under hendes Fødder. Forfækket saae hun sig om, og fandt nu sin lille Kat død paa Gulvet. I sin Bildskab havde hun ikke bemærket det lille Dyr, og sprunget paa det med begge Fødderne. Vistnok var Juliane ude af sig selv af Sorg og Bedrøvelse; hun græd og klagede, og hendes Beninder med; men hvad hjalp det? hendes Kat var og blev død. Legen var nu forbi for denne Aften. Alle gik bedrøvede hjem; men Juliane foresatte sig aldrig mere at lege paa denne Maade, men, som det sommer sig

for en Pige, altid at more sig anstændigt og
fædeligt.

Den lille Sukkerbager.

Hvo kjober Pebernødde! gode Pebernødde!
rare Pebernødde! raabte Carl til de Forbigaa-
ende. Han sad med en Bog i Haanden udenfor
sin Dør, og ved Siden af ham stod et lille
Bord med Sukkergodt. Alle kjoebte; thi En-
hver holdt meget af den lille Kjoebmand. Nu
kom der ogsaa en fornem velklædt Herre forbi.
Carl saa ham ikke; thi han læste ivrig i sin
Bog. Den Fremmede blev staaende foran
Bordet, og spurgte ham: hvad læser Du der,
Du lille Krabat? Med disse Ord tog han ham
Bogen af Haanden, og raabte forundret: hvad

Cornelius Nepos? Til at bage Pebernødder, tænkte jeg, behøver man dog ikke Latin! Ja, kære Herre, sagde Carl, jeg bager kun Pebernødder for at fortjene Penge; thi min stakkels Moder kan ikke købe alle de Bøger til mig, som jeg bruger; hun har desuden maattet underholde sig selv og mig med sine Hænders Gierning. Altsaa har Du Glæde af at lære? spurgte den Fremmede. Ja, vistnok! hele Byen veed, at jeg vil være Præst. O, kære Herre! naar jeg først faaer et Kald, saa henter jeg min Moder ind til mig, og trakterer hende hver Søndag med Steg og Kartofler. Den Fremmede hørte med Fornøielse paa den lille Dreng, og forlangte at blive ført hjem til hans Moder. Kære Kone, sagde han; nylig har Eders Son fortalt mig, at han vil være Præst; har I da Ene til at lade ham studere? O nei! desværre! jeg eier intet, undtagen det jeg daglig

fortlener, og dog vilde jeg gjerne opfylde hans
 Duffe; thi, fiære Herre! min Carl har et godt
 Hoved, og er en meget flittig Dreng; det maae
 jeg tilftaae ham. Hans Lærere ere alle tilfreds
 med ham. Om Morgenens Klokken 4, naar
 Alle endnu sove, laver han allerede Deien til
 hans Pebernødde, paa det at han ingen Ti-
 mer ſkal tabe for Skoleunderviisningen. Saa-
 ledes vedblev den gode Kone at fortælle om hen-
 des vakke Carl. Da hun var færdig, tog den
 Fremmede hendes Haand, og ſagde med venlige
 Miner: Gode Kone! jeg vil ſørge for Eders
 Carl. Alt hvad jeg hører om ham behager
 mig. Jeg ſelv har ingen Børn, og er en rig
 Mand. Hvorledes kunde jeg bedre anvende
 mine Rigdomme, end naar jeg gjør en dygtig
 Mand af en god, flittig og ſædelig Dreng?
 Vil I betroee ham til mig? Med Glædeſtaarer
 i Vinene takkede den gamle Kone ham for hans

menneſkeklærlige Tilbud. Hun anſaae denne Overraſſeſe for en Himmelenſ Styrelſe, og det lettede hende Afſkeden med hendes elſkede Carl. Den Fremmede blev endnu otte Dage i Byen; imidlertid lod han gjøre nye Klæder og Linned til Carl, og den niende fortsatte han ſin Reiſe med ſin Pleieſøn.

Efter ti Mars Forløb blev Carl en brav, lærd Præſt, tog ſin gamle Moder til ſig, og pleiede hende indtil hun henſov i hans Arme.

I d a.

Grev Lichtſtein tilbragte ſædvanligen Sommeren med ſin Gemalinde paa et af ſine Godſer, og denne Gang kom Luren til Lichtenau, et kjønt Sted i den yndigſte Egn.

Alt var beredt til Afreisen, kun den lille Grevinde Ida manglede endnu. Man havde sendt hende en Vogn med hendes Kammerpige imøde, paa det at hun sikkert kunde vende tilbage fra hendes Tante, hos hvem hun havde været i flere Aar, i hendes Forældres Arme. Moderen kunde især neppe oppebie Idas Ankomst; thi efter Tantens Brev at slutte, var Ida bleven en meget elskværdig Pige; endskiøndt vel munter.

Omfrider bøjede Vognen om Hjørnet, og Ida var i eet Spring ude af Vognen og om Moderens Hals. Denne trykkede hende hjerteligt til sig, og saae med hemmelig Velbehag, hvor stor og smuk hendes lille Datter var bleven. Men, kære Barn, Solen har vel brændt forfærdeligt? hvor har Du gjort af Din Hat og Dit Schawl? Kære Moder, jeg har givet begge Dele bort. En fattig Pige bad mig om nogle

Penge, og da jeg ingen havde, saa gav jeg hende mit Schawl, og da jeg saa at Solen brændte hende saa stærkt paa Hovedet, saa gav jeg hende ogsaa min Hat. Jeg behøver jo kun at gaae hen til en Modehandlerinde, og udsøge mig begge Dele paa ny.

Med disse Ord hoppede Ida bort, besaae alle Bærelser i Huset, og kom først efter en Timestid tilbage. Smidlertid var der kommet Fremmede, en Veninde af Grebinden. Ida fløi hende imøde, men blev pludseligt staaende og sagde: Kiære Fru Baronesse! De er vel meget hæslig, men naar De er god, vil jeg dog holde meget af dem. Baronessen blev vred over denne Uartighed af den lille Pige, forlod strax Huset, og Ida fik den første dygtige Trefættelse af hendes Moder for denne Ubefindighed.

Den anden Morgen reiste de til Lichtenau.

Neppe vare de ankomne, saa giennemstreifede Ida, trods alle Advarslar, alene Haven og Engen, flavrede op ad de høie Bierge og kom hvergang tilbage med Bugler og Saar efter saadanne Vandringer. Hendes omme Forældres Forbud og Straffe kunde ikke hielpe. Men den værste Straf tilberedte hun sig selv.

Paa en skøn Sommeraften gik hun og spadserede ved Bredden af Dammen, og saae der en lille Baad, som var mindre fastbunden end sædvanlig. Hvor det dog maa være skient at seile! sagde hun ved sig selv, og sprang ned i Baaden. Touget var snart løst, og Ida lod nu Binden en Tidlang drive sig omkring paa Dammen; men snart syntes hun at det gik for langsomt; hun greb efter Aaren, kom ud af Ligevægt, og styrtede med et ængsteligt Skrig ud i Dammen.

Dit Lykke var der Folk i Nærheden, og

biſſe trak hende op igien; men Dødsangſten havde hun dog følt, og blev nu i Fremtiden mere forſigtig, ophørte med ſin Wildſkab, og blev i ſit hele Liv ſine Forældres Glæde.

Den ædle Polak.

I Warschan ankom for nogle Dage ſiden et fattigt ſygt franſkt Fruentimmer med 3 Børn. Hun havde i den ſtrængſte Kulde i Januari, endnu en Reife for til ſin Fætter i Petersborg, og anſøgte derfor hos Gouverneuren i Warschau om et Paſ og nogle Penge. Paſſet blev hende tilſtaaet, men Pengene albeles ikke. Nu haabede hun alene paa ſine Slægtninges Gavnild-

hed; leiede en Slæbe med en polff Kubff, og satte sig troffig ind med sine smaa Børn.

Men snart forgik hendes Mod. Vinden blæste iiskoldt giennem de forrevne Klæder paa de Smaa. De søgte Bæsticærmelse hos Moderen, og hun var halv død af Kulde. Hun havde næsten blottet sig selv for at tilhulle Børnene, og følte kun altfor meget hvorledes det raa Veir mere og mere svækkede hendes syge Legeme.

Saaledes kiorte de flere Dage giennem øde Egne. Deres Brød var fortæret og Sneen faldt i store Flokke. Da blev den stakkels Kone stedse mere syg, trykkede sine smaa Børn endnu engang til sit Hierte, og hendes Hoved sank til Siben. Da Moderen nu ikke mere talede, begyndte Børnene at skriges høit. Polakken blev omsider opmærksom derpaa, betragtede Konen nærmere, og fandt at hun var død. Varsomt lagde han hende ud paa Sneen. Hvad skal jeg nu

giøre? sagde han til sig selv. Skal jeg vende om med min Slæde? thi jeg faaer dog ingen Betaling, eller skal jeg bringe de smaa Stakler til Petersborg? Han besluttede det Sidste. Børnene vare imidlertid sprungne ud af Slæden, og bade den bøde Moder om at stige ind med dem igien, og da hun ikke svarede, omfavnede de hende, og ville ikke forlade hende, førend Rudffen med Magt satte dem ind i Slæden. Han begrov Liget i Sneen, indhyllede Børnene i sin laadne Pelts, og kiorte nu i en stærk Trav til Petersborg.

Da de efter et Par Dage ankom til Porten, spurgte Polakken de Smaa ved Tegnet, hvad deres Fætter hed og hvor han boede. Monsieur Charles, svarede den Eldeste, men hvor han boede vidste ingen. Nu kiorte de omkring i den store Stad Petersborg, og kunde meget længe

ingen Monsieur Charles opspørge. Om-
sider fandt de en Mand ved dette Navn. Po-
lakken førte de Smaa op, og sagde: „Der Her-
re, ere Børnene.“ Men denne vilde ikke ved-
kiende sig noget franskt Truentimmer, indtil de
Smaa sittrende af Kulde omfavnede hans Knæ.
Da forbarmede han sig over de stakkels Fader-
og Moderløse, omenbskiøndt han ikke var den
Monsieur Charles til hvem Moderen vil-
de have ført dem. Han lod dem give varm
Suppe og Klæder, og gav den ædle Polak, som
uden Haab om Betaling, blot af Menneskekærlig-
hed havde fuldendt denne lange Reise, en
god Belønning.

Edvard og Ulven.

Edvard var en Jægers Søn. Hans Forældre
havde deres Huus midt i Skoven, omtrent en

Mil fra Augsburg, hvorhen Edvard sidde om Aftenen blev skicket med et Brev. Det var midt om Vinteren, Sneen blinkede, og Maanen gik just op. Edvard blev længe i Byen og besøgte alle sine Venner, og tiltraadte først Klokken 9 om Aftenen Tilbageveien. Da han nu var i Skoven, omtrent 300 Skridt fra sine Forældres Huus, saa han noget sidde paa Veien, hvilket han i Førstningen antog for en Hund. Men da han kom nærmere, saa han til sin store Forfælgelse, at det ikke var en Hund, men en Ulv. Hvad ville I vel have giort ved dette Syn? Jeg vilde have løbet bort saa langt jeg havde fundet. Men Edvard gjorde ikke dette.

Det faldt ham ind, at man maae lægge sig paa Jorden, naar man forfølges af en Bjørn. I sin Angest forverlede han Ulven med Bjørnen, og kastede sig plat ned paa Veien.

Ulven nærmede sig paa Diebliffet med lang-

somme og forsigtige Skridt, stod stille ved ham, og snusede forskende paa ham. Edvard rørte ikke et Lem.

Nu gik Ulven rundt omkring ham, stod stille ved hans Fødder, og begyndte at lugte til ham, og stode til ham med Snuden. Overalt traf han paa Klæderne. Den kom stedse høiere og høiere op til Hovedet, og traf i Nakken paa det første Kied; han slikkede det, snusede paa det, og klappede med Læberne, saa Vandet løb ham ud af Struben ned paa Halsen af Edvard. Dens Slikken blev mere levende, og dens Snusfen heftigere og begiærligere. Ulven traadte nu over med den ene Fod, saaledes at han havde Edwards Hals imellem sine Forbeen.

Nu Liv eller Død, tænkte Edvard. Hurtig, som et Lyn greb han Ulven om begge Forbeen, drog den fast til sig, sprang op, og bar saaledes sin hungrige Giest paa Ryggen. Ulven

vilde bide; men Edvard trak den saa tæt til sig, at den ikke havde Plads til at gribe fat med Tænderne. Snuden laae tæt ved Edwards venstre Kind; den skarpe, tørre Tunge hang Ulven ud af Munden. Ulven rallede, som om dens Strube var tilsnørt, og kradsede med sine Bagfløer igjennem Støvler og Strømper Lægene blodige paa den stakkels Dreng.

„Fader! Fader!“ raabte Edvard, da han lykkelig var kommen til Vorten. — „Fader! Fader!“ gientog han i den skrækkeligste Angest, men Ingen hørte ham. Skoddet var inwendigt for Døren; og alle i Huset sov. Han var ganske udmattet. Han kunde han ikke; thi han havde ingen Haand fri; med Foden tiltroede han sig ikke at kunne støde til Døren, fordi han frygtede for at komme ud af Ligevægt og falde om. Dmstider rendte han baglænds med sin Ben Ulven imod Døren. Ulven hylede, og nu begyndte

alle Hundene i Huset at gise. Sultan, Diana, Skovmand, Lur, Flink; alle vare imellem hverandre paa Pladsen.

„Fader! Fader!“ raabte han imellem Hundenes Gioen, „for Guds Skyld! luk op, jeg har en levende Ulv.“ Nu hørte den gamle Tæger det; den kærelige Moder kom ogsaa ned i Gaarden og aabnede Døren, hvor Faderen stod allerede færdig med en Kuglebøsse.

„Skyd ikke!“ raabte Sønnen til ham, „jeg har ham jo paa Ryggen. Luk Skuret op!“ han stillede sig nu med Ryggen mod Aabningen til Skuret, og fastede Ulven ind paa Gulvet. Her ventede Hundene den Fange. Tre bed den ihjel, indtil en Kugle endte dens Liv.

Sølvbryllupet.

Om faa Dage kunde Kiøbmand Grønberg høitideligholde sit Sølvbryllup. 24 Mar havde han allerede henlevet med sin Kone i Enighed og Kiærlighed, og snart var nu ogsaa det 25de Mar fuldbendt. Line og Julie, deres Døttre, havde allerede længe tænkt paa en Overraskelse for denne høitidelige Dag. De betroede Tanten deres Hemmelighed, og snart udsandt de noget, som maatte glæde de gode Forældre.

Den 14 September kom. Allerede tidlig om Morgenen kom der en Mængde Lykønskninger, og man bragte Brudeparret alleslags Forærin-
ger. En god Ven sendte dem endog et Par Turtelduer. Et hvidt Atlasses Baand hvorpaa der stod hiertelige Lykønskninger, en herlig Myrthe-
krands og en skøn Bouquet vare blandt disse Gaver. Til Aften vare de bedste ældste Venner

indbudne, og Line og Julie sang en Vise, som var bleven digtet til denne Høitid. — Da alt var til Ende; listede de sig alle over til Tanten. Deres Beninder vare der allerede, og ligeledes Alt, hvad der ellers var nødvendigt.

De ville nemlig som Bryllupsgiester hilse paa Forældrene i den Klæbedragt, som var i Moden for 25 Aar siden. Line og Julie havde endog vidst at forskaffe sig Moderens egne Høitidsklæder, og Amalia var fuldkommen klædt som Tanten for 25 Aar siden paa samme Dag. Omklædningen gik langsomt fra Haanden, thi ved hvert nyt Stykke, som de toge paa, udbrode de de Dyrige i en høi Latter. De kunde ikke nok beundre de herlige Fiskebeensafførter og høie Trisfurer. En Huusven, som Forældrene ikke længe havde seet, var hemmeligen ankommen efter Lines Indbydelse. Han var hurtigt bleven forvandlet til en Bedemand. I hvilde Lysstrings-

flæder, med en lang Alongeparryk, en uhyre tyk Bug, en stor Bouquet i Knaphullet og Ansigtet bemalet med Kridt og Kul, var han ufien-
delig for Alle.

Omfrider var Altid særbigt. Bedemanden anførte Selskabet. Nede ved Døren kunde man neppe komme frem for Trængsel; Bedemanden maatte væge sig med sin Chapeau i Haanden. Damerne toge deres Tilflugt til Bisterne. Saaledes kom de lykkeligen op til det forundrede Brudepar. Alle stillede sig i en Række, kun Bedemanden traadte frem, og vendte sig med en komisk Tale til det hoiæble Brudepar. Saa ofte han med sin Complimenthat viste paa de roesværdige Gæster, neiede alle Gæstebænsstørterne, som om det fleete efter en Snor. Herr Grønberg og hans Kone vare færdig at briste af Latter, især da Gæsterne efter Slutningen af Talen overofte dem med Lykønsninger i gammeltdags Stil og Mand.

Imidlertid løb Musikken i Sidsværelset. Beskiendte Herrer havde indfundet sig. Ballet begyndte.

En velindstuderet Minuet gjorde Begyndelsen, og Fru Grønberg maatte være den første, som blev optaget til en saadan Dands. Line udbad sig Faderen til Chapeau. Alting gik fortræffeligt. Brudeparret tænkte sig levende deres første Bryllupsdag, forglemte de derimellem liggende 25 Aar, og vare glade som den Dag. Klokkeren 12 var Ballet til Ende; alle Giesterne satte sig om et stort Bord, og lode Glassene klinge paa Brudeparrets Velgaaende.

Omsejdes skildtes man ad efter at have lovet at indfinde sig igien til Guldbrylluppet.

Hvor er jeg?

Tre glade Studenter gjorde engang en Fodareise. De kom fra Göttingen og ville til Mek. Den ene havde Slægtninge der, og alle tre lovede sig gyldne Dage.

Veiret var skönt, Egnen de kom igiennem herlig, og Alting gik efter Ønsket; kun deres altfor store Træthed forstyrrede noget Reisens Fornøielse. Wodo leed iblandt alle meest derved; dog taug han smukt stille med sin Mathed, af Frygt for at blive ubleet af de Andre. De travede lystigt afsted, og naaede efter et Par Dage Reisens Maal.

I Fætterens Huus var alting oplyst, og man sagde dem, at der blev givet et stort Bal til Wre for den ældste Datters Fødselsdag. Fortræffeligt! fortræffeligt! raabte det glade Selskab og al Træthed var forglemt. De tørte Støvet

af Skoene og gik ind i Dandsesalen. Herren i Hus-
 set modtog dem med Venlighed, og den ældste Dat-
 ter, saavelsom alle de andre Damer, glædede sig
 ikke lidet over de øvede Dandsere, som vare saa
 lette tilføds. Kun med Herr Bodo vilde det ikke
 ret gaae; men det gik dog; thi den herlige Viin
 indgiød ny Kraft i hans Arer. Imellem hver
 Balts var der et lidet Ophold, i hvilket man
 fladdrede tilsammen. Fætteren samtalede især
 gierne med sine nye Gæster. Saaledes fortalte
 han blandt andet, at der i Morgen skulde være
 en stor Revue i Verdun. O, den maae vi
 see! raabte to af Candidaterne med hiertelig
 Glæde; men Bodo var ganske taus, thi han
 havde ingen Lyst dertil. Men der hialp intet;
 han maatte love at ville gaae med. Alle tre øn-
 skede det glade Selskab en god Nat, lagde sig en
 lille Time til Hvile, og nu gik det til den store
 Revue. Den anden Morgen vare de rigtig

paa Pladsen; den uhyre Fællede var opfyldt med
 Menneſter og Vogne. Dog havde Herr Bodo
 ingen Sands for alle diſſe Herligheder; han
 kunde neppe mere ſtaa, ſaa trædte han, og
 da der juſt ſtod en tom Vogn ved hans Side,
 ſaa ſteeg han trædte ind i den, og fandt ret en ve-
 derqvægende Hvile paa det bløde Sæde. Snart
 lukkede han ſine Dine; men de andre gik videre
 for ikke at gaae glip af Niemebedet med deres
 Reife.

Omſider vaagnebe Bodo og følte ſig ret
 ſtyrket; efterhaanden lukkede han hvorfor han
 egentlig var kommen til Verdun; halv i Søvn
 ſteg han ud af Vognen for at opſøge ſine Ven-
 ner; men Menneſter og Vogne, og Alt var
 forſvunden; kun Vognen, ſom han havde for-
 laadt, ſtod der endnu. Nu gned han ſine Dine,
 ſaae ſig omkring, og opdagede ſnart at han be-
 fandt ſig i en Remiſſe. Nu begyndte han at

tænke sig om paa ny, og omsider blev det klart for ham, at Reisen til Verdun, den store Fælted, og Menneſkevrimsen derpaa, ikke var andet end en Drom. Men hvorledes han var kommen i Remissen, kunde han ikke udfinde. Porten var aaben; han traadte ud i en ſkion rummelig Gaard, omringet af høie Bygninger. I ſamme Dieblif ilede en virkſom Tienestepige forbi ham. Heida, Jomfrue! Vil De ikke være ſaa god at ſige mig, i hvilken Bye og i hvilket Huus jeg dog egentligen er? Nei, min Herre! ſagde Pigen ſmilende, det tør jeg ikke, og i ſamme Dieblif var hun borte. Efter nogen Tid kom Rudſken, og han blev ogsaa ſpurgt uden Nytte. Taalmodigheden forgik næſten den ſtakkels Bodo. Omsider kom en venlig Dame og indbød ham til en Frokoſt. Hun førte ham igiennem en Række ſkiont pyntede Værelſer ind i ſit Cabinet; der ſad allerede en gammel Herre

ved Kaffebordet. Hjertelig velkommen, Herr Bodo! raabte denne, vil De tilgive os denne lille Spøg, naar vi saasnart som muligt gjør Dem bekendt med Historien om Deres Fortryl-
 lelse? Lad imidlertid en Kop Kaffe smage Dem godt; thi De maae være sulten og tørstig. Bodo takkede venligt, og bad, at man ikke læn-
 gere vilde opsætte at tilfredsstille hans Nysgier-
 tighed. De er, sagde Herren i Huset, i Mæg i Baron Zetkaus Huus. Jeg førte igaar med min Kone til Verdun for at see Revuen; vor Vogn holdt iblandt mange andre Chaisser paa Fælleden; men vi vandrede omkring den hele Dag fra-et Sted til et andet. Da vi om Aftenen ville fiøre hjem, fandt vi en sovende ung Mand i Vognen; hans Benner stode derhos og ville vække ham, men jeg satte mig derimod, og spurgte om Personens Navn og Stand. Man sagde mig det; og snart erfarede jeg ogsaa deres

Historie. Jeg havde allerede længe søgt om en
 duelig Hovmester til min Søn; maaskee tænkte
 jeg, har Forsynet sendt mig ham i denne unge
 Mand. Jeg meddeelte Deres Bønner mit Fore-
 havende, lod spørnde for, og bragte Dem saa-
 ledes sovende hertil. Af deres Forundring naar
 De vaagnede ventede jeg mig megen Fornøielse,
 derfor lod jeg min Rudsk, som sædvanlig, skæde
 Bognen ind i Remissen, og stillede mig om
 Morgenens bag et Vindue, hvorfra jeg kunde
 betragte Dem. Dette Spøg er lykkedes. For-
 modentlig tilgiver De mig dette, og dersom
 denne besynderlige Reise ogsaa forekommer Dem
 at være et Bink af Forsynet, saa skulle vi ikke
 saa snart skilles. Bodo var lidt efter lidt kom-
 men sig af sin Forundring. Han tog med
 Glæde imod Baronens Tilbud, da han desuden
 var i Begreb med at søge om en Hovmester-
 plads. Han tilbragte mange Aar i Baronens

Huus, blev omfjeder kaldet til Præst ved en af Baronens Kirker, og erindrede sig endnu i sin Alderdom, med Fornøielse den forunderlige Tildragelse, som bragte ham til dette Sted.

Særgelige Følger af Heflighed.

Klara Arnold gjorde sin Moder megen Sorg. Hun var vel en brav flittig Pige; men hun manglede to Hoveddyder: Blidhed og Taalmodighed. Naar hendes Moder bebreidede hende en Feil, saa modsagde hun heftigt. Hendes Modsigelser opbragte hende saaledes, at hun stampede med Foden, og udstødte Ord, som hun siden efter gierne havde kaldet tilbage, naar det ikke havde været for sildigt. D, sagde Madame Arnold ofte sukkende til sig selv, hvorledes

vil det gaae min stakkels Klara i Verden! Hun er nu snart gammel nok til at tage Tieneste; men hvilket Herskab vil beholde en saa heftig Pige? Ved første Leilighed, naar man dadelter hendes Feil, bliver hun jaget bort, og jeg kan dog ikke beholde hende længere hos mig. Jeg mangler jo næsten selv et tilstrækkeligt Udkomme.

Då hun var 18 Aar søgte hun om Tieneste. Hun saa saa rødmusset og kraftig ud, at det Herskab, som hun tilbød sin Tjeneste hos, havde Tillid til hende og antog hende. Det var en rig Kjøbmandsfamilie. Hele Huset var herligt udstyret, saaledes at Klara næsten blev forstrækket over al den Glimmer hun saae. Iblandt andre Arbeider bleve Børnelsernes Reengjørelse ogsaa overdraget til hende. Madame Bauer, saa hed Fruen i Huset, styrede stedse selv sin Husholdning, og havde fremfor Alt et vaagent Øie med sine Huusfolk. Klaras Flittighed be-

hagede hende meget, men hun havde endnu intet Beviis paa Klaras Trofskab. For at prøve hende, lagde hun en Aften en Sølvdaler paa Comoden i sit Værelse. Da Madame Bauer den anden Morgen traadte ind i sit Værelse, var alting reent og ryddeligt, som sædvanligt, men Sølvdaleren laae ikke mere paa sit Sted. Hun kaldte paa Klara og krævede hende til Ansvar. Hvad? raabte denne, De holder mig for en Tyv? De vil berøve mig mit ærlige Navn? Dersom Daleren ikke findes, saa springer jeg i Vandet. Saaledes vedblev hun at skrig, og hendes Ansigt var ilbrødt; hun stampede med Fødderne og alle hendes Lemmer røstede af Bredde. Madame Bauer blev opbragt over hendes naanstændige Opførsel, kaldte paa de andre Tjenestefolk og anstillede en Undersøgelse; men Pengene fandtes ikke og Klara rasede forførdeligt, indtil Madame Bauer befalede hende at

forlade Bærelset. Men i det hun gik raabte hun: saadan Skam taaler jeg ikke! heller springer jeg i Vandet! Madamen brød sig kun lidet om hendes Tale; thi hun var altfor meget sysselsat med de foregaaende Optrin. Men vor ulykkelige Klara holdt Ord. Hun ilede i sin rasende Hefstighed hen til Floden og styrtede sig ud. Efter nogle Dage fandt man hendes Lig. See! sagde Moderen til sine Børn, da man gik igiennem Gaden med hende paa en Bærebør: det er de sørgelige Følger af en umaadelig Hefstighed.

Daleren fandt man igien. Den lille Kat havde leget med den, og kastet den hen i en Krog i Sideværelset. Havde Klara rolig vedblevet at søge en Timestid, saa havde hun bevaret sit unge Liv for sig selv og sin stakkels Moder.

Den aarvaagne Hund.

I Rom levede engang en duelig Gulbsmed, ved Navn Benvenuto. Han havde sit Værksted paa en af de meest besøgte Pladse, jeg troer Marfuspladsen. Syv vakke Svende arbejdede omfaps med ham, og saaledes fremkom de kunstigste Værker under deres slittige Hænder. Naar et skønt Fad, eller noget ret Prægtigt var bleven istand, saa blev det sat i Vinduet til Skue for de Forbigaaende; og neden under laae en stor Dogge og bevogtede Skatten, paa det at ingen skulde stjæle denne Kostbarhed. Saaledes havde Benvenuto engang gjort et Bæger. Det var af puurt Guld og prydet med en Sol af Diamanter, Smaragder og Rubiner. Paven havde bestilt det hos ham, og imorgen skulde han overlevere ham det. Men Benvenuto satte det først i Vinduet, og hørte med stor Velbehag

paa den Berømmelse, som alle Forbigaaende gave hans herlige Værk. Da det var bleven Nat, og Folkemængden efterhaanden forlod Markuspladsen, begav Benvenuto sig til Hvile med sine Svende. Bæggeret blev indlukkert i et Skab, og den aarvaagne Hund laae derved. Mod Midnat aabnedes Døren sagte til Værkstedet, og en Mand, forsynet med Nøgler og Brækfejern, nærmede sig forsigtig til Skabet. Alle laae i dyb søvn og ingen hørte ham; men den tro Hund sprang gisende op og flyngede sig om Skielmens Fødder. Men denne var stærkere; han slængte ham fra sig, og forsøgte paa at aabne Skabet. Hunden løb nu gisende ind i Svendenes Sovestue, sprang op paa deres Senge, og derpaa igien til Døren, trak i deres Tæpper, indtil de vaagnede. Men istedet for at følge den tro Hund, jog de den bort med Stokkeprygl, og slog Døren i efter den. Nu løb den

igien ind i Værkstedet, og forfulgte med lydelig
 Gisen Tyven, som ilede bort med det kostbare
 Bæger. Den havde vist indhentet og saaret Ty-
 ven, dersom Bægteren ikke havde drejet den til-
 bage med Prygl.] Tænk Eder nu den stakkels
 Benvenuto's Fortvivlelse, da han om Morgenent
 opdagede Tyveriet. Hans hele Formue kunde ikke
 opveie Halvdelen af det røvede Klenodies Værdi,
 og han saae sig allerede i Tankerne lænket til Ga-
 leierne. Dette Dage vare saaledes forløbne i Sorg
 og Kummer; da gik han en Aften og spadserede
 med sin Hund paa Markuspladsen, og Tilfæl-
 det førte ham forbi en Bod, hvor to Politiebe-
 tienter holdt et ungt Menneske fast og overøste
 ham med Skielbsord. I samme Dieblig foer
 Benvenuto's Hund rasende løs paa den Fange
 og greb ham i Kraven. Mennesket skreg høit,
 og Benvenuto kaldte paa sin Dogge. Men

Diebliffet efter greb han allerede igien med lyde-
 lig Gisen den Fangne i Kraven. „Det er vist
 Tyven til mine Koftbarheder!“ raabte Benve-
 nuto. „Tilftaae, Ulykkelige! at Du har ftiaalet
 i mit Værkfted, eller min Hund qvæler Dig!“
 Med Angestfærig bad den Fangne at man først
 vilde bringe det rasende Dyr bort, og da dette
 var fteet, tilftod han, at han virkelig havde
 ftiaalet Bøgeret. Benvenuto holdt ham tilbage
 og ilede glad til Mode hjem med fin Frelfer,
 den tro, aarvaagne Hund. Men Spidsbuben
 blev for dette Tyveri, og mange andre flette
 Streger dømt til Galeierne paa Livstid.

Tilfredshed.

To stolte Cardinaler rede tilfsammen ud. Beg-
 ge eiede mange Godfer, store Skatte og vare,

næst Paven, de anseeligste Mænd i hele Landet. Men alt dette fornøiede dem ikke. De beklagede sig for hinanden over, at Himlen ikke havde skienket dem en Krone. Saaledes rede de tilsammen, og lagde Planer til at forøge deres Skatte og Værdighed. Da saae de langt borte paa Veien en Hyrde staae og græde. De rede hen til ham, og spurgte ham om Marsagen til hans Taarer. Længe vilde han ikke tale; men da de stedse vedbleve at spørge ham, pegede han paa en Skrubtudse, og sagde: Jeg græder over, at jeg endnu aldrig har erkendt hvormeget Gud har gjort for mig, i det han har dannet mig til et Menneske og ikke til en Skrubtudse. Men nu seer jeg hvormeget lykkeligere jeg er, end tusinde og tusinde Kreaturer, og vil takke og prise Gud derfor min hele Levetid. Kardinalerne saae tause paa hinanden, og rede hurtigt bort

fra Hyrden. Den stakkels Hyrde havde beskæm-
met dem. Af ham lærte de Tilfredshed. Op-
stod der ogsaa nu og da et Duske hos dem efter
større Rigdomme, saa sammenlignede de sig
strax med tusende andre Mennesker, som hav-
de mindre, end de, og priste sig lykkelige og
rige.

Ufortroden Flid og Bedholdenhed, belønnet.

For nogle Aar siden saae jeg ganske uventet
min gamle Vens Datter igjen. Jeg havde for-
ladt hende som Barn, og nu fandt jeg hende
som en skøn aandrigh Huusmoder. Hun var
bleven gift med en brav Landsbypræst, som hun

giorde lykkelig. Hun levede i stor Velstand, men forglemte aldrig at meddele de Fattige af sin Overflødighed, og viste sig desuden i Alt hvad hun foretog sig, saa from og god, at Alle elskede hende og søgte hendes Dmgang. Hun fortalte mig engang sin Ungdomshistorie, og dersom I ville høre mig, saa fortæller jeg Eder den igien.

De veed, sagde hun, hvor tarveligt det gik til i mine Forældres Huus. Vi vare 6 Sødsfende, og min Faders Præstekald indbragte ham kun lidet; derfor lærte jeg allerede tidligt Nøisomhed. Til Aftensmad fik vi sielden andet, end Kartofler; men naar vi om Aftenen havde arbejdet flittigt i Haven, saa smagte de dog fortræffeligt. Min gode Moder underviste os Piger i at sye og strikke, og iøvrigt bleve vi daglig sendte i Skolen i den nærmeste By. Naar vi havde været flittige, saa maatte vi,

afverlende, forelæse vor Moder en Sang af Psalmebogen. Dertil formanede hun os til daglig at takke Gud, for vore Forældres Liv. Betænker! sagde hun ofte, hvad skulde der blive af Eder, dersom Gud tog os? Hvo skulde klæde, føde og kærligt pleie Eder, naar I bleve syge? Jeg faldt hende da om Halsen, og lovede stedse at være taknemmelig mod den kære Gud, og daglig at bede til ham. Dette Løfte har jeg siden redelig holdt.

Smidlertid opnaaede jeg mit attende Aar. Da kom min Fader engang hjem med den Efterretning, at den grevelige Familie paa Herregaarden søgte om en Opdragerinde for deres Born. Den vil jeg være, raabte jeg glad. Tanken, at befrie mine gode Forældre for Omfarg i det mindste for eet af deres Born, gjorde mig overmaade lykkelig. Men da jeg prøvede mig, hvad jeg dog egentlig vilde lære mine til-

Kommende Lærlinger, viste det sig, at jeg selv ikke kunde andet, end læse, skrive og tale lidt Fransk. Dog tabte jeg ikke Modet; men had den gode Gud, at give mig Styrke og Vedholdenhed til mit Forsæt, og ansøgte derpaa om Pladsen. Den blev mig tilstaaet, og saaledes forlod jeg mine Forældres Huus, hvori jeg som Barn havde været saa lykkelig, med deres bedste Velsignelser.

Den unge Grevinde var næsten saa gammel og saavidt i Kundskaber, som jeg; derfor vidste jeg intet andet Raad, end det, at anvende mine Fritimer til at forsøge mine Indsigter. Om Morgenen Klokken 4 sad jeg allerede ved mit Arbeidsbord, og lærte, hvad jeg den Dag igien skulde lære mine Lærlinge. Saaledes hengik 6 Uar. Da lærte jeg at kende min Elære Mand. Han havde et lille Kald i Nabolaget, og tilbød mig sin Haand. Alle mine

Slægtninge, kun ikke mine gode Forældre, fra-
 raadede mig dette Giftermaal. De meente, at
 vi ikke kunde leve af saa ringe Indkomster. Men
 jeg elskede min Mand, havde Tillid til Gud,
 og til min faste Beslutning, at undvære Alt,
 hvad der ikke var nødvendigt til Livets Ophold,
 og gav ham rolig mit Ja. Mit Udstyr var snart
 bragt sammen; jeg eiede ikke andet, end en Co-
 mode, en Seng og endeel Linned; men mine
 Forældres Belsignelse tog jeg med mig, og den,
 tænkte jeg, er mere værd end fulde Skabe. I
 vor lille Landsby forhvervede jeg mig snart alle
 Folks Kiærlighed; jeg underviiste deres Døttre
 i at sye og strikke, og derfor overøste de mig med
 Grønt, Æg og andre Ting, som jeg ret godt
 kunde bruge i mit Kioffen. Vi levede meget
 lykkeligt, og efter nogle Aar eiede jeg ogsaa to
 fulde Skabe med Linned. Dermed var det
 gaaet ganske forunderligt til. En Dinkel, som

breve en stor Traadhandel, døde og testamente-
rede os Børn sit hele Dplag af Varer. Jeg
vidste neppe at jeg havde denne Onkel, derfor
overraskede denne Arv mig overordentligt. Imid-
lertid benyttede jeg den saa godt jeg kunde, og
takkebe den gode Gud, som sendte mig denne Hielp
i Nøden. Efter nogle Aars Forløb fik min
Mand et bedre Kalb, og omsider blev han Con-
sistorialraad her. Meget var jeg allerede i den
første Tid vant til at undvære ved hans Side,
men dog var jeg stedse lykkelig, og har mit hele
Liv igiennem aldrig haft Aarsag til at angre
min Tillid til Gud.

Saaledes fortalte den brave Kone! og til
Eder, kære Børn, siger jeg: værere noisomme,
elsker Gud og Eders Forældre, da vil det ogsaa
gaae Eder vel, som det er gaaet hende.

Galnebærrene og Pebertræet.

Amalie legede engang med sine Veninder, Lotte og Julie, i Haven. Aftenen var skion, og Bornene havde allerede dygtigt sprunget omkring i alle Gange, og saae nu Døren aaben til den lille Have, som ellers altid var tillukket. O, raabte Amalie, det er fortræffeligt! See I den nærliggende Skov? I et Par Spring ere vi derovre, og saa skulle vi plukke Jordbær! der findes vist mange inde i Skoven.

Som sagt, saa gjort. Amalie forglemte ganske sin Moders Befaling, at hun ikke maatte gaae i Skoven alene med sine Legesøstre. Hun sprang nu afsted med dem fra Bust til Bust, fandt Hindbær, Jordbær og endog skionne Kirsebær. Vel smagte de anderledes end de andre Kirsebær, som hendes Moder pleiede at give dem, dog havde de en herlig rød Far-

ve og vare søde. Lotte og Julie fandt dem især meget velsmagende.

Da de havde spist dem ret mætte, vendte de langsomt tilbage igien til Haven. Det var imidlertid blevet mørkt, og de hørte Moderen raabe: Amalie, Julie, Lotte! Hvor ere I hene Børn? Børnene vare saa trætte, at de neppe kunde svare Moderen; med Moie slæbte de sig hen til hende, og Amalie faldt død i hendes Arme. De to Andre styrtede til Jorden. Fru Møller kaldte i sin Dødsangest paa Folkene, og indsaae strax, hvilken Ulykke der var mødt de stakkels Børn; thi Bærrene, som Amalie endnu havde i Haanden, vare Galnebær, og Bær af Vebertræet, og dersom de endog havde spist kun 3 af disse giftige Bær, saa var der næsten ingen Redning mere at tænke paa. I Fortvivlelse rystede Fru Møller Amalie saa længe og saa heftigt, indtil hun kastede Bærrene op. Men

hos de to andre Børn udbrod der strax i nogle Dieblikke en fuldkommen Affindighed. De dandsede omkring i vild Lystighed, og Skummet stod dem ud af Munden, og de ulykkelige Forældre, som imidlertid vare komne til, saae deres Børn styrte dode til Jorden. Amalie døde vel ikke, men hendes Helbred var edelagt, og hendes Samvittighed sagde hende ofte at hun var Skyld i sine Legesøstres Død. Havde jeg ikke været ulydig og Afskorn, sagde hun tidt, og havde jeg ikke overtalt dem til at følge med mig i Skoven, saa havde de maaske endnu levet til deres Forældres Glæde.

Amalie var 30 Aar gammel, var rig, og havde ellers Alt, hvad der gjør et langt Liv ønskeligt; men hun bad dog ofte længselsfuld til Gud om en lykkelig Død; thi Giften af Galne-hærrene havde gjort hende til et svagt og sygeligt Væsen.

Og nu, kiære Børn! Læg Mærke til Læren af denne Historie! Bærer Iydige! og beder Eders Forældre om at lære Eder at kiende de giftige Planter, som kunne gjøre saamegen Ulykke, paa det at I kunne vogte Eder for dem.

Prøvelsen.

En rig Baron havde tre Døttre, som han hierteligen elskede. Han gav dem den bedste Opdragelse, og forsømte intet, som kunde bidrage til deres Dannelse. Faderen var ogsaa fuldkommen tilfreds med deres Fremgang; men undertiden tænkte han paa, om det stod sig ligesaa godt med deres Hjerter, som med deres Hoveder, og paa hvad Maade de vel ville bruge deres eeneste Arv? Han foretog sig altsaa at prøve dem,

og kaldte derfor sine 3 Døttre, Adelhøid, Rikke og Mine, til sig. I ere nu snart vorne, sagde han til dem, og det er Tid, at I selv lære at omgaaes med Penge; derfor har jeg bestemt denne Sum til Lømmepenge for enhver af Jer. Deraf maae I i denne Maaned bestride alle Eders Udgifter. Bærer sparsomme, og forglemmer ikke de Fattige! Om fire Uger vil jeg gien-
nemsee Eders Regninger.

Glade forlode de 3 Søstre Bærelset med deres Penge. Adelhøid ilede strax ud paa Markedet for at udsøge sig en skøn Hat. Ved Siden af Hatten laae herlige Kniplinger. Hun betænkte sig et Dieblis, og kiøbte da saa mange, som hun behøvede. Paa Markedet var der den-
negang en Mængde Kostbarheder. Juveler, Guldkjæder, Perler; alt dette glimrede i lange Rader i Boutiquen vor Adelhøid i Dinene. Hun kunde ikke modstaae Tillokelsen at kiøbe;

og kiohte en Snor Perler og en Ring — og Lommepengene vare forbrugte. Fornøiet ilede hun hiem med sine Skatte. Hendes Søstre beundrede Alt; men spurgte ogsaa: hvormed vil Du nu betale Dine øvrige Fornødenheder og Dine Lærere i denne Maaned? Det lader jeg skrive paa Regning; Fader vil nok betale det, svarede Udelheid, og hoppede hen for Speilet for at see hvorledes den nye Hat klædte hende.

Rikke holdt bedre Huus. Hun sparede, udgav ingen unødvendig Skilling og betalte Alting nøiagtigt; men hun tænkte ikke paa Faderens Ord: „Forglemmer ikke de Fattige!“ En fattig Kone kom skielvende af Kulde for hendes Dør, og bad om et Par Skilling. „Lad mig ikke gaae, kære Frøken,“ bad hun, „min Mand ligger dødelig syg hiemme; jeg maae skaffe ham lidt at styrke sig paa, ellers døer han fra mig og mine 6 hjælpeløse Børn.“ Ei, svarede

de Rikke, Jer godt Folk kiender man allerede, I
tigge Penge sammen til Slikkeri. Hvo, som vil
arbejde er ikke fattig. — Jeg giver Jer intet!
og dermed slog hun Døren i for hende, og den
stakkels Kone gik grædende bort. Paa Trappen
mødte M i n e hende og spurgte om Aarsagen til
hendes Taarer. „D,“ sagde hun, „deroppe i
de prægtige Bærelser boe haarde Menneſker;“ og
nu fortalte hun hvad der var mødt hende.

M i n e vilde neppe tro, at hendes Søster
kunde være ſaa haardhertet; hun beroligede den
fattige Kone, bad hende at vente et Dieblif, og
bragte hende ſaa med Faderens Tilladelse en
Glasſe Wijn. Den anden Dag beſøgte hun den
Syge, fandt alting, ſom Konen havde beſkrevet
det, og gav hende deſuden ſaamange af ſine
Lomme penge, ſom hun kunde undvære.

De fire Uger vare nu forløbne, og Faderen
forlangte Regnſkab for Pengenes An-

vendelse. Udelheid gjorde Begyndelsen. Han
 giennemsaae hendes Bog, og spurgte saa for-
 undret: hvorledes, min Datter, alene til Pynt
 har Du bortodsløst den hele Summa, hvormed
 Du skulde have bestridt Dine Fornødenheder?
 Hvormed vil Du nu betale Din Lærer? Jeg stolede
 paa Deres Godhed, kære Fader, og paa mine
 næste Maanedspenge. Denne Gang har Du be-
 draget Dig. Din Gæld skal jeg betale; men
 den Lettsindighed hvormed Du har gjort den, vi-
 ser mig, at Du endnu ikke er istand til at bestyre
 Din Kasse selv, derfor kan Du ikke vente Lom-
 mepenge for det næste Fierdingaar.

Beskæmmet traadte Udelheid tilbage, og nu
 kom Turen til Rikke. Med mig er De sikkert
 tilfreds, kære Fader. Jeg har betalt Alting, og
 beholder en betydelig Sum tilbage. Ja, sagde
 Faderen, det er Altsammen ret godt, du har
 indbeelt dine Penge ordentligt, men — men

jeg finder ingen Almisser paa din Regning. Har virkelig ingen Fattig i disse 4 Uger anmodet Dig om en Gave? eller har Du afviist en Saa-
dan, blot for at holde din Skat samlet? Rikke-
taug! hendes Samvittighed drev hende Blodet
til Kinderne. Din Forlegenhed, vedblev Fader-
ren, siger mig, at Du har feilet. Vid, min
Datter, at Velgiorenhed er en stor og hellig Pligt
for alle Menneffer. Gud har givet os Rigdom,
paa det at vi skulle dele den med vore nødliden-
de Brødre. Tag her Dine næste Lommepege,
og husk paa, hvad jeg har sagt.

Med Dig, kære M i n e, er jeg bedst tilfreds;
Du har sparet uden at være gierrig, har gjort
Godt, saavidt som Din Evne tillod det, og fulgt
den gyldne Regel, først at tænke paa det Nød-
vendige, førend man opfylder unødvendige Øn-
sker. Jeg har i disse 4 Uger noie lagt Mærke til
Jer, og glæder mig over, at een af Jer i det

mindste fuldkommen svarer til mine Forventninger.
 Tager I to Ederes Søster Mine til Mynster,
 saa vil det gaae Eder vel i Verden, og jeg kan
 engang rolig forlade Eder, naar Gud kalder mig
 fra Jorden.

Den tro Tjener.

Under den franske Revolution, da saa mange
 Adelige flygtede fra deres Fædreland, for at und-
 gaae deres rasende Landsmænd, søgte ogsaa Gre-
 vinde af Dubois Beskyttelse i en tydsk Stad ved
 Rhinen. Af sine talrige Tjenestefolk havde hun
 kun medtaget nogle Tjenestepiger og en tro Tie-
 ner; hendes Juveler og en ikke meget betydelig
 Summa var Alt, hvad hun til sin Underholdning

havde kundet skraabe sammen ved hendes hurtige
 Flugt. Det var tilstrækkeligt til at ernære hen-
 de anstændigt en Tidlang. Men da to Aar vare
 forløbne, saa hun med Skræk, at de saa Da-
 lere, som hun endnu havde tilbage, neppe et halvt
 Aar kunde besynte hende for trykkende Mangel.
 Hun besluttede derfor at fratræde sin forrige be-
 quemme Bolig, affædige sine to Tienestepiger,
 sælge Alt, hvad hun kun nogenlunde kunde und-
 være, og vilde ogsaa skille sig ved sin tro Johan.
 Hun havde kaldet ham ind, takkede ham venli-
 gen for hans tro Tjeneste, og betydede ham, at
 hendes Kasse ikke tillod hende at beholde ham
 længere. O, naadige Frue, raabte Johan, saa
 vil De forskyde mig? og Taarene randt ham ved
 disse Ord ned ad Kinderne. Giv mig ikke Afseend;
 mine Hænder skulle forskaffe os begge Brød. Fru
 Dubois, vort over det tro Menneſkes Udelmo-
 dighed, forestillede ham endnu eengang, at Man-

gel og Fattigdom ventede ham hos hende; men hans Svar var steds: De har i lykkeligere Tider givet mig Brød og Klæder; er det da ikke min Pligt at hielpe Dem at bære Deres Sorger? Fru Dubois rakte ham Haanden, og sældede Taknemmeligheds Taarer, over at Gud i Nøden havde sendt hende en tro Siæl. Saa bliv da hos mig, sagde hun; men i Fremtiden er Du ikke min Diener, men min fiære Ven. Hun gjorde ham nu nærmere bekiendt med hendes Stilling, og bad ham om at leie hende en lille Stue. Johan gik, og om Aftenen kom han tilbage med en glad Mine. Alt er istand, naadige Frue! vil De vel have den Godhed at selge med mig i Deres nye Bolig? Hun tog nu Afsked med det Bærelse, hvori hun havde tilbragt saa mangen fornøielig Time, og fulgte sin tro Diener. Han førte hende op paa et Kvistkammer i Forstaden. Da Døren gik op,

blev hun overrasket; thi hun gienkiendte sine
 Færeste og bedste Meubler. Det lille Bærelse
 var ganske som hendes forrige Sovestue.
 Johan havde vidst at forskaffe sig en liden Deel
 igien af de solgte Meubler, for at fornøie sin Frue.
 Han bragte nu ogsaa en lille Pige, som han
 havde fæstet til hendes Tjeneste, og fortalte Fru
 Dubois, at han havde været saa lykkelig at fin-
 de Arbeide, Kost og Bolig hos en Smed. Det-
 te her, sagde han, i det han lagde en lille Pung
 med Penge paa Bordet, er endnu blevet tilovers
 af min forrige Løn; forsmaae det ikke, naadige
 Frue, det vil i syge Dage gjøre god Tjeneste.
 Næste Lørdag er jeg igien her; lev imidlertid
 vel! Uden at oppebie hendes Tak, var Johan
 ude af Døren. Fru Dubois besaae nu sin Bo-
 lig noiere. I et lidet Skab fandt hun noget Lin-
 ned, Bomuld til Strikning, og i et andet Rum,
 et Brød, noget Kaffe og Sukker, Meel, Salt

og alt hvad der er nødvendigt til Mad. I et lidet Kioffen laae der noget Brænde og det nødvendigste Kioffentoi. Johan havde med stor Opmærksomhed sørget for Alt; endog en Bønsnebog laae i Skabet. Fru Dubois folte sig rig, trods sin Armod; ingen fornem Ven havde taget sig af hende med saa megen Siinhed, som hendes tro Tiener. Hun begyndte nu at strikke Strømper; det var den eneste Syssel, som hendes svage Dine tillod hende, og Marie, hendes lille Opvarterinde, maatte følge dem. Den næste Loverdag bankede det endnu ganske sildigt paa Døren, og Johan traadte ind. Han spurgte deeltagende til sin Trues Befindende, og overleverede hende derpaa en lille Pung med Penge. Hun vilde ikke modtage den. O, naadige Frue, raabte han, jeg har jo arbeidet for Dem, og De vil ikke unde mig den Glæde, at bringe Dem, hvad jeg har fortient? Mogle saa

Skillingen ere tilstrækkelige til mine Fornødenheder, og om disse beder jeg Dem. Fru Dubois gjorde omsider, hvad han bad hende om; men da hun vilde takke ham, var han allerede igien ude af Døren.

Et heelt Aar havde Johan regelmæssigen hver Lørdag indfundet sig med en lille Sum, og derved beskyttet sin Frue for al Mangel. Men den næste Lørdag kom Johan ikke; der hengik endnu flere Dage; omsider sendte Mesteren, hos hvem han arbejdede, et Bud for at melde, at Johan var syg. Fru Dubois forsynede sig med alle de Styrkningsmidler, som hendes Tattigdom formaaede, og fulgte hurtigt med Budet. Hvorledes gaaer det min tro Johan? raabte hun til Mesteren, før mig hurtigt hen til ham! Det vil ikke være saa let, sagde Mesteren, han ligger paa det øverste Loft; — det stakkels Menneſke vil maaskee for sin umaadelige

Flid komme til at hode med sit Liv. Mere end
 fire Timers Hvile har han aldrig tilladt sig, og
 det er for lidet ved vort tunge Arbeide. Altsaa
 er han bleven syg for min Skyld? for at beskytte
 mig for Mangel, har han maaskee opoffret sit
 Liv! bring mig hurtigt til ham, at jeg i det
 mindste kan takke ham. Man ledte hende til en
 Stige, som førte til det øverste Loftsrum. Med
 Møie klavrede hun op, og der oppe laae hendes
 Befrier bleg og kraftesløs paa et Knippe Halm.
 Taarerne styrte hende af Dinene. Altsaa har
 Du ligget et heelt Aar paa Halm for at skaffe
 mig Bequemmeligheder? Du tro og gode Siæl!
 Hun kastede sig over ham, og trykkede hans
 Haand sagte; tale kunde hun ikke. Hurtig
 kaldte hun en Læge, og hørte med usigelig Glæ-
 de, at hendes Johan, ved omhyggelig Pleie,
 endnu var at redde. Han maatte henbringes i

hendes Bellig; hun indrommede ham sin Seng, og vaagede om Natten ved hans Leie. Lægen var rørt over saamegen gjensidig Kjærlighed; han kom ofte, og snart turde Johan haabe fuldkommen Helbredelse. Endnu havde han ikke begyndt at arbejde igien; da holdt en skion Bogn for Døren, og en fornem Dame steg ud, og kom op. Boer Fru Dubois her? spurgte han, og da man besvarede hendes Spørgsmaal med ja, sagde hun, at hun var Hefdame hos Tyrstinden. Hendes Høihed har af sin Læge erfaret Deres Historie, naadige Frue, og Deres Tieners Trofskab. Hun ønsker inderligen at gjøre Deres Bekjendtskab, og har givet mig det behagelige Wende, at ønske Dem, naadige Frue, velkommen i Deres nye Huus. Tillige skulle jeg overlevere Dem dette Papir; det indeholder en Forsikkring om en aarlig Rente af 1000 Daler. Med Forundring havde Fru Dubois hørt paa

den hele Tale; derpaa trakke hun Johan Haanden, og spurgte: Tal dog Johan! var det en Drom? Men den Fremmede gientog hvad hun havde sagt endnu engang, og kunde ikke uden Følelse og Udbrud af Glæde see paa de to lykkelige Mennesker. Omfider vare de færdige at følge Damen. Johan vilde igien, som tilforn, tage sin Plads bag paa Bognen. Men Fru Dubois tillod det ikke. Du er min Ven, sagde hun, og ligesom Du har deelt min Nød, saa skal Du og i Fremtiden dele min Lykke.

Bognen holdt snart uden for et pæent Huus. Den Fremmede førte dem op. Alting var indrettet omhyggeligt og beqvemt, og Fru Dubois kunde neppe fatte sig i hendes glade Forundring. De gik fra et Værelse i et Andet, aabnede ethvert Skab, indtil hun blev kaldet til Bords. Johan maatte sidde ved hendes Side, og begge

vederqvægede sig paa de gode og velsmagende Retter, som de saa længe havde maattet undvære. Snart anbefalede den Fremmede sig med den glade Bevidsthed, at have giordt to Mennesker lykkelige.

Fru Dubois levede endnu adskillige Aar ved hendes tro Johans Pleie, og da hun døde, tilfaldt Huset og Halvdelen af Pensionen ham. Han valgte sig en brav Pige til Kone, og levede ved hendes Side endnu mange lykkelige Aar.

Basils Levnetsbeskrivelse.

Basil var en Boghandlers Søn i London. Han havde gode Anlæg, begreb hurtigt hvad man lærte ham, og Faderen havde derfor det

Haab, engang i Tiden at gjøre en stor Mand af ham. Ofte talede han med sine Venner, i Sønnens Nærværelse, om hans Genie og hans gode Hoved. Derved blev denne forfængelig, behandlede sine Arbeider skiodesløst, læste paa sine Lectier først nogle Minutter førend Læreren kom; og da han altid vidste naar Turen kom til ham, saa tiltog han stedse mere og mere i en god Mening om sig selv.

Engang var der en offentlig Skoleexamen; enhver af Disciplene skulde bringe en historisk Udarbeidelse i Modersmaalet, og den bedste erholde en Belønning. Vor Basil skrev sit Modersmaal godt, og var vel hjemme i Historien; han tænkte altsaa: en saadan Udarbeidelse er snart giordt, og der er endnu længe til Examen. Han opsatte derfor Arbeidet en Dag efter den anden. Paa den sidste begyndte han omsider at skrive; men hans Genie spille ham denne

Gang en flem Streg : Udarbejdelsen blev kun halv færdig, og han erholdt derfor den Paamindelse : herefter at begynde i rette Tid, og ikke opsætte Arbeidet til den sidste Dag. En anden Discipel, med mindre godt Hoved, erholdt Belønningen for et godt fuldkommen færdigt Arbeide. Denne Krænkelse ydmrygede vor Basil meget ; men dog forbedrede han sig ikke, som vi snart skulde faae at see.

Da han havde opnaaet den rette Alder, bragte hans Fader ham til Universitetet i Cambridge, og anbefalede ham til sin høie Belynder, Biskoppen sammesteds. Basil var imidlertid bleven en skion Yndling, talte godt for sig, og opferte sig saa befligt og artigt, at han var vel liidt i alle Selskaber. Fremfor alle var Biskoppen ham meget bevaagen ; han indbød ham ofte til sit Taffel, og da han just havde et geistligt Stipendium at bortgive, saa troede

hele Cambridge, at hans Yndling Basil vilde erholde det. Men Biskoppen havde endnu ikke yttret sig herover, og overdrog ham nu, til en Prøve, at udarbejde en Tale, som Biskoppen skulde holde ved en stor Høitidelighed. Saadan en Bagatelle er snart færdig, tænkte Basil, og slog Talen ganske i Glemmebogen. Først om Aftenen før Festen tænkte han igien paa den; men da han vilde begynde at arbejde paa den, kom et Par lystige Ungdomsvenner, som han ikke havde seet i lang Tid. Man spogte, loe, talte om de forrige Tider, tomte der ved slittigt Glasfene, og da hans Venner anbefalede sig, slog Klokken 1. Nu vilde Basil begynde paa sit Arbejde, men den nydte Punsch lukkede snart hans Dine; han sov ind, og vaagne de først den anden Morgen Klokken 9, da Biskoppens Diener just traadte ind for at hente Talen. Nu blev vor Basil angst og bange;

han bad Dieneren at bie, og begrundte at skrive; steg ud igien, sprang op, løb omkring i Bærelset, tryggede Pennen, men kunde ingen fornuftig Tanke finde. Imidlertid slog Klokker et Kvarteer, halv, og omfiden tre Kvarteer til 10; Dieneren vilde ikke vente længere, og Basil maatte lade ham gaae uden Tale. Den næste Dag gav Biskoppen Stipendiet til en Anden, og Basil blev ikke mere indbudet til Biskoppen.

Ogsaa denne Straf for hans Forsømmelighed gik ham meget til Hjertet. Snart derpaa forlod han Universitetet og vendte tilbage til sin Fader, som modtog ham med Brede, og gjorde ham mange alvorlige Forestillinger, at han dog endeligen maatte aflægge sin gamle stygge Feil, at udsætte Alting til det sidste Dieblis. Basil lovede det Bedste.

Ikke længe efter blev der gjort ham det Til-

bud, at reise med den engelske Gesandt til China; med stor Glæde tog han imod dette Tilbud. Hans Fader rystede med Hovedet, og var betænkelig ved denne Reise, fordi den rev ham bort fra hans Studeringer; men Basil forestillede ham, at denne Reise til China just vilde forhverve ham et udødeligt Navn, ved de Betragtninger, som han der havde i Sinde at skrive over Landet og Indvaanerne. Faderen samtykkede omsider, og Basil reiste nu til alle sine Slægtninge for at tage Afsked med dem. Dermed hengik nu to Maanedes, og da Gesandtskabet nu skulde reise om 14 Dage, saa tænkte han ret alvorligt paa de fornødne Forberedelser til saa lang en Reise. Han købte Bøger til at skrive sine Bemærkninger i, men Indkøbet af de andre Fornødenheder, Linned, Stremper o. s. v. opsatte han til den sidste Dag, og nu skulde der hurtigt tilveiebringes et Dusin Skior-

ter og Strømper, og mange andre Ting. Alle flittige Hænder, som man kunne finde, bleve satte i Virksomhed. Men da Timen til Afreisen kom, maatte Basil lade Postchaisen, hvormed han skulde reist til Portsmouth, Gesandtskabet's Forsamlingssted, afgaae uden ham, fordi Skjorter, Strømper o. s. v. endnu ikke vare færdige. Da han den anden Dag naaede Portsmouth, erfarede han til sin store Forbauselse, at Gesandtskabet havde forladt Havnen. Som en Rasende løb han nu frem og tilbage ved Strandbredden, jamrede over sin Dumbhed, og saae uafsladeligen hen mod Skibet, som med ypperlig Vind fløi afsted, som en Puil. Som rodfæstet til Jorden stod han endnu der, da Skibet allerede ikke længere var synlig i Horizonten, indtil de omkringstaaende Matrosers Haanlatter, vakte ham af hans Bedøvelse. Han iulte nu hen til Værtshuset, og derpaa hurtigt

tilbage til sin Fader. Hvorledes denne modtog ham, hvorledes alle hans Bekiendtere pegede Fingre ad ham, og hviskede til hverandre, at han formedelst denne affkyelige Feil vilde forspilbe sin Lykke i Verden: alt dette kunne I let forestille Eder. Dog, den forsømte Reise var ham i det mindste i nogen Tid en gavnlig Lære. Han trak sig tilbage i sin Stue, skede al Omgang af Frygt for sine Venners Spot, vedblev nu at studere i lang Tid med Iver, og forhvervede sig omsider sin Faders Kiærlighed.

Basil reiser til Amerika.

Paa en liden Lystreise lærte Basil at kiende en skøn og from Pige af hans Slægtninge; men da han først udbad sig Forældrenes Samtykke,

heb det: Min Herr Fætter! beviis De os
 først, at De kan føde en Kone, og at det ikke
 mangler Dem paa Glid og Stadighed; thi el-
 lers kan De ikke faae vor Lucie. Bedrovet ile-
 de Basil bort, og foresatte sig at fortiene sin El-
 skede. Hans Faders Død bragte ham nærmere
 til Maalet; thi derved kom han i Bisiddelse af
 en meget udbredt Boghandel i London. Han
 besorgede nu med stor Omhyggelighed sine For-
 retninger, og ilede saa til sin elskede Lucie, som
 Forældrene nu ikke længere vilde nægte ham,
 for at bringe hende, som hans Kone, ind i sit
 prægtige Huus. I 6 Maaneder gik alting for-
 træffeligt: Basil var den ordentligste Mand i
 hele Landet; men efter nogen Tids Forløb be-
 gyndte hans gamle Feil at indfinde sig igjen.

Regjeringen, heb det, havde udsat en Be-
 lønning, for Dpfinderen til en ny og bedre Maa-
 de at vande Enge paa, og Basil besluttede ved

Denne Leilighed, at forhverve sig et berømmeligt Navn ved et af ham selv opfundet Vandingsredskab. Dag og Nat tænkte han derpaa, og overlod sin Boghandling til sine Guldmægtiges Omsorg. Men snart indløb der Klager fra alle Kanter, Kunderne bleve slet behandlede, Forfatterne erholdte ikke deres Honorar, undertiden forkom deres Manuskript, og Basil maatte betale det. Han saae nu vel den Uorden, som daglig tiltog i hans Handel; men han var saa meget sysselsat med sin nye Vandingsmaskine, at han opsatte fra en Dag til en Anden at ordne sine Forretninger. Hans Kone gjorde ham Forestillinger, og bad ham dog endeligen ikke at styrte hende og deres stakkels Børn i Ulykke! Alt forgæves. Hans Svar var altid: naar min Afhandling er færdig, saa skal jeg nok indhente det Andet. Omsider var Planen færdig. Med bankende Hierte overleverede Basil

den til Regieringen, og erholdt til Belønning for sin Flid — en allerhøieste Takfigelseskrivelse og en lille Guldmedaille. Med dyb Anger over den skionne tabte Tid, saae han nu til sin forstyrrede Handel, og saae med Forstrækkelse, at han var nær ved en Banquerot. Bøgerne vare i Uorden, adskillige af hans Folk havde bestaaet Kassen, Kunderne forlode ham og ingen Forfatter vilde mere arbejde for ham: kort, paa Nedning var der nu ikke mere at tænke, uagtet al hans Flid og Iver. Det rette Dieblis, hvori den havde været mulig, var forsemt, og Ulykken, som nu indtraf, var den frygtelige Straf for hans gamle uforanderlige Feil.

Da hans Creditorer erfarede hans Tilstand, forlangte de alle deres Regninger betalte. Hans skionne Huus, med alt hvad der var i, blev solgt, og da det endnu langt fra ikke var tilstrækkeligt, kastede man ham i Fængslet. Hans gode ulykkeli-

ge Kone fulgte ham, og trøstede ham naar hans Samvittighed gjorde ham Debreidelser.

Efter et Aar havde en Ven af dem begge Medlidenhed med dem, betalte det Manglende i Summen, og bragte dem af Fængslet hen til sit Huus, hvor der just laae Varer, som skullesendes til Philadelphia. Ved at læse Addresserne erindrede Lucie, at der levede en Fætter til hende af samme Navn. Vennen forklarede dem, at de var den samme, og gjorde dem begge en saa tillokkende Beskrivelse over hans Rigdomme, at Basil besluttede at reise til Philadelphia, og anmode Fætteren om Hielp. Vennen skienkede dem endnu en lille Sum, og efter et Par Dages Forløb vare de under Seil, og en gunstig Vind førte dem hurtigt og lykkeligt til Maalet for deres Reise. Paa Ekibet befandt sig tillige adskillige Reisende, som lovede sig Guld og grønne Skove i Amerika; men inden de endnu betraadte

Landet, opdagede de allerede deres Vildfarelser. Kaptainen lod ingen slippe, som ikke kunde betale den betingede Sum for Overfarten. De Ulykkelige jamrede høit, og fremfor alle en Strælønder. Han kastede sig med sin Søn for Kaptainens Fødder, og bad ham indstændigen om sin Frihed. Basil kunde ikke længere see paa dette; tog sin Pung op og trykkede den fattige Stakkel Løsepengene i Haanden, og forlod saa Skibet uden at oppebie hans Tak.

Fætteren var let at opspørge; thi han var den rigeste Kiøbmand i Philadelphia; og dog gik Basil, efter at han havde ført sin Lucie hen i en Giestgivergaard, ikke uden ængsteligt Hjerte hen i det prægtige Huus. Fætteren modtog ham høfligt, men ganske koldt, udspurgte ham om hans foregaaende Liv, og spurgte ham saa, hvad han dog egentligen tænkte at foretage sig i Amerika? Basil taug, og tilstod omsider, at han

endnu ikke ret havde tænkt derpaa. Ved disse Ord blev Fættøren alvorlig, men indbød ham dog til Middag med Kone og Barn; de skulde da tilsammen nærmere tale om disse Ting. Kom endeligen til rette Tid, sagde Kiøbmanden ved Afskeden; thi jeg er en stor Ven af Orden. Basil meddeelte strax sin Lucie den foresaldne Samtale, og begyndte nu at lægge Planer for Fremtiden. Middagstiden nærmede sig, og Lucie erindrede ham om, at det var Tid at klæde sig paa; men Basil var saa fuld af Tanker, at det var ham umuligt at rive sig løs fra disse. Først da Klokkeren slog to, huffede han paa Fættørens alvorlige Ansigt, han jog hurtigt i Klæderne, men ulukkeligviis trak han ved denne hastige Paaaklædning et Hul i den ene Silkestrømpe; det maatte stoppes, og det kostede Tid, og da han nu endeligen kom til Fættørens Huus, og traadte ind i Spisesalen, havde Selskabet allerede spist

Stegen. Den gamle Herre tog venligt mod Lucie og hendes Barn, og underholdt sig ved Bordet bestandigt med hende; og Basil havde ogsaa fundet fortræffeligt Selskab ved Siden af en ung lystig Engellænder, ved Navn William, som levede af sin Formue i Philadelphia. De drak strax Broderskab med hinanden, og bleve snart de bedste Venner. Efter Bordet tog Fættøren vor Basil ind i et Kabinet og sagde: „Den Letsindeghed, unge Mand, hvormed De har forladt deres Fædreland, og saaledes paa Lykke og Fromme seilet til en fremmed Verdensdeel, uden at tænke paa Deres Families Underholdning, lader mig ikke vente meget Godt af Dem. Smid: lertid kan De med Kone og Barn blive 14 Dage hos mig. Dersom jeg i denne Tid finder Dem brugbar for min Handel, saa skal jeg sørge videre for Dem.

I hele 12 Dage var nu vor Basil den flit:

tigste Mand i hele Philadelphia. Den tretten-
de hentede William han fra Skriverbordet bort
til en Lyfttour omkring i Egnen. Han vendte
først igien tilbage, da alle sov i Huset. Men
Fætteren sagde ikke et Ord til ham herfor, men
overdrog ham derimod endnu vigtigere For-
retninger. Han skulde nemlig gjøre en Forteg-
nelse over en Mængde Varer, som med første seil-
færdige Skib skulde afgaae til Engelland. Basil
opsatte denne Forretning indtil om Aftenen.
Men om Aftenen kom hans Ven William, og
trak ham med sig paa en Jagt. Han gik, og
vendte først tilbage den anden Dags Morgen.

I Fættrens Huus var alting muntert;
Vinden havde vendt sig om Natten, og Skibs-
kapitainen kom med sine Folk for at modtage
Varerne til Engelland. „For Himlens Skyld!
hvor har De dog henlagt Fortegnelsen?“ raabte
den gamle Herre til den indtrædende Basil. „Vi

har allerede søgt en halv Time efter den." Som forstøenet blev han staaende ved Døren; hans Kne fælskede; stammende tilstod han, at han endnu ikke var bleven færdig med den. „Saa, Saa!" var Fættens Svar. Han lod ganske Følsfindigt Værelset pakke af igien; og Skibskapitainen gik bort med sine Folk.

Vor Basil anede ret godt, hvad Følgerne vilde blive; han forlod derfor Huset med Kone og Børn, uden først at oppebie Fættens Befaling. De flyttede ind i en liden Stue, og Lucie ernærede sig kummerligt af sine Hænders Arbejde; men hendes Mand sværmede omkring fra et Lystpartie til et andet, indtil de faa Skillinger han havde, vare forbrudte. Nu haabede Basil paa sin Vens Understøttelse; men han bedrog sig. William opsogte sig en anden Selskabskroder, og overlod sin forrige Ven til hans sørgelige Skiebne. Basil havde nu Tid til at over-

tænke sin Nød, hvori hans Lettsindighed og hans gamle indgroede Feil havde styrket ham. Forgæves bestræbte han sig for at faae en Tjeneste hos en Kiøbmand; ingen havde Tillid til ham, fordi hans forrige Levemaade var bekjendt overalt. Da sank hans Nød mere og mere. Uden Penge, og uden noget at sysselsætte sig med, tænkte han ofte, næsten i Fortvivlelse, paa sit foregaaende Liv, og hans Samvittighed sagde ham, at han alene kunde tilskrive sig selv al hans Ulykke. Men saadanne Betragtninger bestyrkede ham dog omsider i det Forsæt, med Magt at aflægge sin affkyelige Feil. Engang gik han ind til en Marchandiser for at sælge sit Uhr. Da pikkede en Mand ham paa Skulderen med den venlige Tiltale: „Ei, min kiære Herre, er det virkelig Dem?“ Basil betragtede Manden, og gienkiendte i ham den, som han ved Over-

farten til Amerika havde kjøbt fri fra Kapitainens Tjeneste. Den Fremmede bad ham at gaae hjem med sig, og forestillede ham for sin Kone og sine to Sønner: „Her see I den Mand som vi have at takke for vor hele Lykke; Turen er nu til os, at giengielde ham, saavidt vor Evne tillader det.“ Derpaa fortalte han vor Basil, at han med sine to Sønner flittigt havde drevet Muurhaandværket, derved fortient mange Penge, og omsider ægtet en velhavende Kone. „Af mine sammensparede Penge,“ vedblev han, „byggede jeg mig dette skønne Huus; men De, kiære Herre, maa i Fremtiden dele det med mig, dersom De ikke selv eier et skønnere.“ Dette Tilbud forekom ham at være sendt fra Gud. For den brave Irlænder gjorde han ingen Hemmelighed af sin sørgelige Stilling, og ilede nu hjem for at hente sin Lucie og deres Barn.

Basil var nu atter i lykkelige Forhold. De taknemmelige Menneſker bare paa Hænderne; men han vedblev at tænke paa den Nød, hvori hans Feil havde ſtyrtet ham, og forſaldt aldrig mere til den. Efter nogle Uger aabenbarrede han for ſin brave Vært det Dnſke, ogſaa at blive en dygtig Murer. Ved Flid lærte han ſnart Haandværket, fortiente mange Penge, og endte ſin Alderdoms Dage i Engelland imellem ſine glade Børn og Børnebørn, for hvem hans Levnetshistorie ofte tiente til Advarſel.

T o m y.

Jen By i Bayeren, hvilken jeg vel kunde nævne, naar jeg anſaae det for nødvendigt, levede en gammel, guſten, adelig Dame med en rig

Familie af Hunde, Ratte og Kanarifugle. Børn havde hun aldrig havt, og hendes to Mænd havde hun ærgret ihjel. Man talede ikke meget Godt om hende, uagtet hun søgte at være ualmindelig mild og naadig mod enhver.

Engang havde hun det Uheld, af lutter Rivalighed, at trykke sin Yndlingskanarifugl til sit Bryst, saaledes at den blev klemmt ihjel eller qvalt. Da gik hun eensom og trøstesløs omkring og begærd sit store Tab. Otte Dage derefter, da hun gik i en mørk Guegang hensiunken i sin Smerte, mødte hun en ung Kone med et Barn paa Armen. Hun lod til at være ligesaa sørgmodig, som den gamle Dame, og havde ogsaa mere Aarsag dertil; thi hun var fattig; hun havde vel ikke mistet nogen Kanarifugl, men en elsket Mand og vidste nu ikke hvorledes hun skulde komme ud af det med sit Barn. Tomy var en elskværdig rødmsset Dreng, omtrent et Aar

gammel. Han smilede i Forbigaaende saa venligt til den gamle Dame, og udstrakte saa smigrende sine smaa Arme imod hende, at hun blev opmærksom derpaa, blev staaende og begyndte at spøge med ham. Hun maatte tilstaae, at det var en allerkjæreste lille Dreng; og da hun hørte af Moderen, at han havde mistet sin Fader, beklagede hun den stakkels Dreng ret meget, gav ham en Penge, og forlangte af Moderen, at hun dagligen skulde bringe ham herhen. Dette skeete, og snart fik hun ham saa kjær, som hendes afdøde Kanarifugl, ja endnu kjærrere. Hun gav ham Sukkerbrød og Konfekt, og der manglede kun lidet i, at hun af Kiærlighed havde trykket ham ihjel, ligesom Fuglen.

Hendes Kiærlighed tiltog med hver Uge. Den lille Tomy kunde halve Dage lege med hendes Hunde, lægge Rattene i den lille Vogn, og føre omkring med dem i Stuen. Det var ham

endogsaa tilgivet, at han pidskede dem ud af Bogen, og hun var færdig at lee sig ihjel, naar Tomy med Appetit spiste Bølling af een Skaal med alle hendes Dyr.

Indtil sit 17de Aar blev Tomy underholdt af hende, og opdraget i Overflodighed. Moderen takkede dagligen Gud paa sine Knæ, at han havde ladet hendes Søn finde en saadan Belgiorerinde; thi hun var overtydet om, at Damen fremdeles ville understøtte ham, og maaſkee engang rigeligen tænke paa ham i sit Testament. Men pludselig blev Alting anderledes. Tomy indtraadte i de saakaldte Hængelaar; han ophørte at være artig, og Damen kunde ikke mere lege med ham, som med sine Emaakatte, og blev kold og ligegyldig imod ham. Til Slutningen forvandlede hendes Rivalighed sig endogsaa til Modbydelighed for ham, og han

maatte kun engang om Ugen komme i hendes Huus, for at faae en Mark i Almisse.

Den stakkels Moder var trøstesløs, og den haardhiertede Kone, som svemmede i Overflødighed, saae uden Følelse hendes forrige Yndling komme pialtet og laset. Saaledes vorte Drengen op, og maatte omsider ansee det for en Lykke, at en Barbeer i den nærliggende Bye tog ham i Lære uden Betaling. Fra denne Tid af spurgte Ingen mere efter Tomy, og Ingen hørte mere noget fra ham.

Men det hændte sig, at den gamle Dame, 10 Aar derefter i sit 72 Aar, ved at stige ud af Vognen, bræk Benet. Hun blev daarligt helbredet, og maatte udstaae saa mange Smarter, at hun gierne havde givet sin halve Formue, dersom nogen havde kunnet befrie hende for dem.

Paa det lange Sygeleie tænkte hun paa alle sine Synder, og hun har vel og tænkt paa den stakkels Tomy, som hun ved Afskeden affærdigede med en halv Krone.

Imedens hun nu laae der og beklagede sig, og misundte enhver, som besøgte hende, deres funde Been, roste man for hende en ung og overmaade duelig Saarløge, som for lang Tid siden havde nedsat sig i N**. Hun lod ham strax kalde til sig. Han kom, undersøgte Benet, og fandt det daarligt helbredet, brak det anden Gang, og begyndte Curen paa ny. Patientten forbandede ham tusende Gange i den første Smerte; men til Slutningen velsignede hun ham; thi ved hans Kunst blev hun ganske helbredet.

Hvad skal jeg nu give Dem til Belønning, sagde hun, fordi De har givet mig min Sund-

hed igien; jeg er Dem mere skyldig, end jeg kan betale. Ingenlunde, svarede han, jeg har nu betalt en gammel Gæld, som jeg stod i til Dem. De seer her den fattige Tommy, som en kort Tid var Gienstanden for Deres Belvillie, og som de siden efter saa grusomt gav til Priis for Elendighed. Min Gæld er nu betalt; vilde Gud nu ogsaa udlette deres af hans Regnebræt.

Med disse Ord gik han bort. Den Gamle vilde staa op, men hun sank, som tilintetgjordt, tilbage paa Sophaen. Hun skrev til ham, indbød ham, lod ham anmode om at besøge hende; men aldrig kunde man formaae ham til at betræde hendes Huus igien. Ved nærmere Undersøgelse erfarede hun, at der af Barbeersvenden var bleven en Saarlæge, og af densne i Krigsaarene en af de duelligste og meest erfarne Chirurger.

Do Tusende Rigsdaler, som hun testamenterede ham i sit Testament, gav han efter hendes Død til Baisenhuset. Det Øvrige tilfaldt de glade Urvinger.

Indhold.

	Side
Fæstelavn	I.
Den fattige Lotte	5.
Den gamle Bollmann og hans tro Anna	15.
Belønnet barnlig Kiærlighed	19.
Den vilde Hans	23.
Den gode Søster	27.
Straffer Ulydighed	28.
Overraskelsen	31.
Den dorne Amalia	35.
Godselsdagen	38.
Den lille Sukkerbager	42.
Ida	45.
Den ædle Polak	49.
Edvard og Ulven	52.

	Side
Sølobrylluppet	57.
Hvor er jeg?	61.
Sorgelige følger af Heflighed	67.
Den aarvaagne Guld	71.
Tilfredshed	74.
Ufortrøden Glid og Vedholdenhed belønnet	76.
Galnebærrene og Pebertræet	82.
Prøvelsen	85.
Den tro Tiener.	91.
Basils Levnetsbeskrivelse	100.
Tomy	119.

